

РІК LXII, Ч. 2

ЛЮТИЙ — 2005 — FEBRUARY

№ 2, VOL. LXII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK LXII

ЛЮТИЙ

Ч. 2

Виходить раз у місяць
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація
Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — Ірена Чабан
Редактор англomовної частини — Тамара Стадниченко
Мовний редактор — Лев Чабан

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) — голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як
Любов Волинець
Анна-Галія Горбач
Ася Гумецька
Галина Кирпа
Катерина Немира (з уряду) — пресова реф. Головної Управи СУА
Марта Тарнавська

Адреса редакції: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел./Факс: (212) 982-2889

Річна передплата в США
Для членів СУА \$ 25.00
Для інших передплатників \$ 30.00
Поодиноке число \$ 3.00
В країнах поза межами США US \$ 40.00

Адміністратор: М. Оріся Яцусь
P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024 Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LXII

FEBRUARY

№ 2

Published by
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
Non-profit organization
Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — Irena Chaban
English Editor — Tamara Stadnychenko
Ukrainian Language consultant — Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak
Lubow Wolynets
Anna-Halia Horbach
Assya Humetsky
Halyna Kyrypa
Kateryna Nemyra — Press
Marta Tarnawsky

Editorial Office: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel./Fax: (212) 982-2889

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00
Annual subscription in the USA for other subscribers..... \$ 30.00
Annual subscription in countries other
than USA..... \$ 40.00 US currency
Single copy \$ 3.00

Business administrator: M. O. Jacus
Tel./Fax: (732) 441-9377

ЗМІСТ

Ладя Могилянська. Вже красується...	1
Ніна Мішанчук. Крайшій з матерів	1
Леся Українка. Твої листи...	5
Лист до редакції	5
Виступ уповноваженого Верховної Ради з Прав Людини Н.І. Карпачової...	6
Леонід Куценко. "Повій, вітре, на Україну..."	9
Збережемо "Наше Життя"!	11
Д-р Наталія Пазуняк. Мова – душа нації	12
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
Ivan Franko. Hymn	15
Mary Beck (1908-2005)	16
Martha Bohachevsky Chomiak. A Letter from Kyiv	17
Ihor Magun. My Aching Knee	18
Daria Hanushevsky. A New Generation Contributes	19
Tasty Winter Treats	20
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СУА	21
Діяльність округ і відділів СУА	24
Переступили межу вічності	28
Добродійство	30
Нашим дітям	34

На обкладинці: Ярослав Стадник, "Зима", полотно, олія.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріали просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторів".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: (212) 982-2889.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

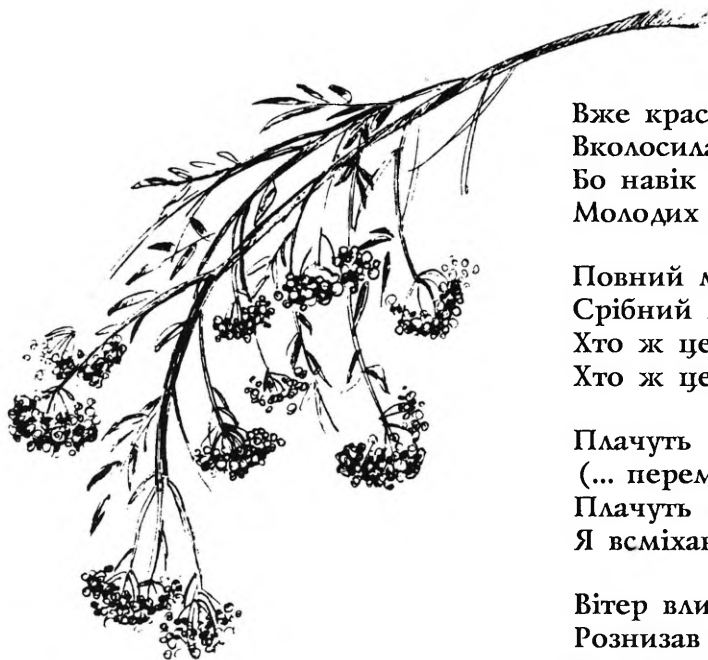
Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to
"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2005 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

З друкарні COMPUTOPRINT CORP.
1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012
Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

ЛЮТИЙ – МІСЯЦЬ ЖІНОК-ГЕРОЇНЬ

Лада МОГИЛЯНСЬКА

Вже красується, мов жито, світлий сум,
Вколосилася зерном моя печаль...
Бо навік відбила соняшну красу
Молодих очей душі холодна сталь.

Повний місяць з неба зорі розігнав,
Срібний лебідь таємниче-сивих хвиль...
Хто ж це маки із життя мого украв?
Хто ж це дав замість меча холодний біль?

Плачуть дзвони, вириваючись з п'їтьми...
(... переможе молодая кров моя!)
Плачуть дзвони: „Ти така ж, така ж як ми!”
Я всміхаюсь: „Ви ж такі, такі, як я!”

Вітер влив надії в золоту косу,
Рознизав з намиста смутку мій кришталь...
Бо красується, мов жито, світлий сум,
Колоситься вже зерном моя печаль.

КРАЩІЙ З МАТЕРІВ

*Про Ніну Марченко, матір відомого правозахисника, журналіста
Валерія Марченка, педагога, науковця, знану громадську діячку,
лауреата Міжнародної літературно-мистецької премії ім. О. Теліги.*

У дні наших масових помаранчевих мітингів, на початку зими минулого року, у школі №175 м. Києва відкрився музей одному з найвідоміших дисидентів України, правозахиснику та журналісту Валерію Марченку. Приурочили відкриття до 10 грудня – Міжнародного дня прав людини та 20-річчя з дня загибелі Валерія у радянському гулазі.

Поспішаючи на відкриття музею, у моїй пам'яті спливали дні нашого знайомства з Валерієм навесні 1973 року.

25-річний обдарований журналіст, шляхетний, не за літами мудрий, Валерій магнітом притягував до себе людей різного віку. Широка ерудиція, глибокі знання історії, тонке та гостре відчуття слова дуже виділяло його серед загальної маси людей.

Досконале знання англійської давало йому змогу знайомитись з перлинами світової літератури та робити вдалі переклади англійських та американських авторів. Водночас він цікавився східними мовами, культурою та літературою Сходу. Все це разом сприяло глибокому осмисленню дійсності і порівнянню існуючих політичних систем.

І саме через те у тоталітарній державі з Валерія зробили “особливо небезпечного державного злочинця”. За щирю любов до рідного слова, до рідної землі, за те, що став захисником одвічних прагнень людини: до свободи, честі, гідності, національної гордості.

За публіцистичні твори “Страшний якийсь тягар”, “Київський діалог” та “За параваном ідейності”, органами КДБ 25 червня 1973 р. його

було вперше заарештовано, а 29 грудня того ж року – засуджено на 6 років табору суворого режиму та на 2 роки заслання.

Проте нелюдські умови ув'язнення не зламали Валерія. Навпаки – укріпили духовно. Саме там, у таборах, він став взірцем непохитної мужності, сили волі, незламного духу. У таборі Валерій Марченко став письменником, активним борцем за право людини жити вільно, вільно говорити, писати, чесно творити своє життя у незалежній державі.

У суворих таборах Уралу, Валерій завдяки високій самодисципліні та організованості, багато займався перекладами, писав публіцистику, політичні звернення, бібліографічні нариси про багатьох довголітніх в'язнів радянського гулагу, спілкування з якими для нього було великим щастям. Він збирав матеріали про Голодомор в Україні та готував літопис Української Повстанської Армії.

На подвір'ї школи, де вчився Валерій, я побачила школярів, які з помаранчевими прапорами та стрічками танцювали у ритмі популярної революційної пісні:

“Фальсифікаціям – ні,
Махінаціям – ні,
Ні брехні...”
“...Ми не бидло, ми не козли –
Ми України доньки й сини...”

Валерій був предтечею цих днів. Пригадалися фрази з відомого відкритого листа Валерія до свого діда, професора-історика, Михайла Марченка: *“Виступаючи проти цілої імперії брехні, я мав одну підпору – свідомість, що ярмо – нестерпне. Треба було мені самому потовктися до кам'яної стіни, відчувати біль удару, щоб зрозуміти: зло таки можна подолати, з ним можна і треба боротись. Заперечення більшовизму для мене не відкриття, а форма існування. Й не мовчазною пасивністю треба проти нього протистояти... Вимога демократично розв'язати всі проблеми – єдина можливість для кожного українця-громадянина.”* Такий висновок зробив Валерій у 1975 році у тюрмі.

І ось наступили довгождані, історичні події в Україні. На майдани та вулиці міст і сіл вийшли мільйони Валерієвих співвітчизників, щоб мирно, з квітами та помаранчевими прапорами, а в особливо напружені дні зі свічками в руках сказати своє тверде та горде:

„Разом нас багато –
нас не подолати”.

Шанобливий подив безмежної материнської любові та мужності, стійкості, сердечності та доброти викликає у мене, друзів Валерія та всіх, хто спілкується з нею матір Валерія – Ніна Марченко, у другому шлюбі – Смужаниця.

Народилась вона 1929 р. у селі Гатне, Києво-Святошинського району у славній родині Марченків. Глава роду Михайло Марченко був відомим професором історії України, першим радянським ректором Львівського університету ім. І. Франка. У роки війни (1941-1944) був репресований, у сталінських таборах.

Після закінчення учительського, а потім педагогічного інститутів Ніна Марченко працювала учителем української мови та літератури, а з 1961 р. – науковим співробітником інституту педагогіки. Працюючи на освітянській ниві, захистила дисертацію з методики викладання української мови. Володіючи вродженим вмінням цікаво розповідати, змістовно викладала навчальний матеріал і запалювала у своїх учнів любов до слова, до рідної землі, до літератури. Водночас вона виховувала у молоді найкращі людські засади: почуття людської гідності, чести та благородства.

Любов та пошана до Матері допомогла Валерію витримати нелюдські умови ув'язнення, а Матір робила надлюдські зусилля, щоб вирвати сина з Дантового пекла. В які тільки інстанції не зверталась, які пороги не оббивала: Верховного Суду УРСР, Прокуратури СРСР, депутатів Верховної Ради СРСР, зверталася до учнів свого батька – професора-історика Михайла Марченка, до священнослужителів (зокрема, Філарета) до відомих лікарів (в тому числі і Амосова), до адміністрації таборів та табірних лікарів, але всюди – глуха стіна.

Нераз, коли перечитую листи Сина та Матері, постають переді мною у своїй душевній красі, благородстві, мужності реальні люди: Мати та Син, яких я мала і маю щастя знати, думка про яких поновлює сили, дає насагу до життя, прагнення робити його змістовнішим та досконалішим.

“Крацій з матерів, котрих я будь-коли бачив” – червоною стрічкою проходить цитата Петрарки в листах Валерія до матері з ув'язнення.

“Дивовижна річ – відданість. Щастя зустріти таку людину, яка здатна на це і

народитися від такої людини – теж щастя,” – констатує Валерій.

“Але я знаю, моя ненька гідна найвищих, найкращих слів,” – пише син, гордий за свою Матір.

Мамочко!

Якось я подумав, що з моїх знайомих ніхто не мав такої матері. Хлопці в один голос визнавали, у Валери мати – клас. Та Дантова присвята – вона просто відбиває реальність. Здається мені, наші взаємини – оптимальний варіант для батьків та дітей. Бачу тепер, як повага та любов до тебе облагороджували. Я просто не міг бути з тобою поганим... Таки пощастило мені на неньку-нестареньку. Знаю, що побажати на твоїй день народження нічого кращого не можу, як нашу зустріч... Щоб після великого горя настало велике щастя. Мамо, хочу, щоб разом з терпінням ти пройнялася спокоєм, бо тоді легше буде в десять, сто разів нам обом.

Твій єдиний і неділимий син.” (1975).

Ніна Марченко добре володіє словом, цікаво розповідає про пережите, вміє розставити акценти на головному, виділити його. До неї – розумної та освіченої, дотепної та розважливої, горнуть люди. Вона завжди подасть мудру пораду, підтримає як не ділом, то словом.

Бог подарував їй Сина, якого вона виховала в дусі всіх людських чеснот. У духовній єдності з Матір'ю Валерій пішов на свою Голгофу.

“Та моя провина, що завдала тобі стільки горя, все-таки є нашою спільною. Адже якби я малим не слухав книжечок, котрі ти мені читала, або добре не вчився (як ти від мене завжди вимагала)”..., тоді ти могла сказати, що все закладуване тобою в дитину, не прийнялось. Але сталося, як ти того бажала ...”.

“Я ніколи не залишався сам на сам з бідою.

Біоструми чи якісь інші сили давали відчуття... там ти”...

“Нам, матусю, ще немало жити в цьому світі, тож будьмо гідними його краси – і почуттями і вчинками.”

“Я того й любив тебе міцно, бо ти завжди була антитезою злу.”

“Мамо пробач мені!

Я часто гнав від себе думки про те, як ти мене любиш? Що я значив в твоєму житті... Ти мала і матимеш сина, котрий, як небагато хто, любив свою маму, котрому та любов, разом із якостями, нею виплеканими, допомогли витримати в найскрутніші хвилини, а також вибороти право називатися людиною. Ось твоїй здобуток, рідненька,” – так писав в листах до Матері з неволі Син.

“Дорогий мій синочку!

Які можуть бути слова, коли ти хворий... Пишу листи, телеграми, ходжу, ходитиму ... мій син мусить жити, інших кроків у мене не буде. Ти пишеш синку, що завдаєш мені клопотів – про що говориш? Ти в біді і інших думок у мене немає... Господи, допоможи моему синові! Нехай міцною буде наша надія! Винеси синку, витримай, видужи. Інших бажань не існує... Я, тебе, мій синку, на відстані чую, бачу, знаю, що хочеш спитати. Ти – мій син, а це і

Земля, і Всесвіт, і повітря, і вода, і війна, і зброя, і добро, і зло. Ти – Планета, мій світ, і взагалі суть... Мені б ще знову і якнайшвидше побачити тебе, а зараз – то най би вже і через шибку, і по телефону...

Дорога моя, рідна дитино! Міцно обіймаю тебе, незліченно цілую.”

Матері і Сину Бог дав важкі життєві випробування: моральні та фізичні страждання. Але вони обоє разом все мужньо витримали. Через страждання прийшли до релігійно-філософського осмислення свого життя і до Господа з великим розумінням його мудрости, з Вірою,

Ніна Марченко

Надією та Любов'ю.

Свій материнський подвиг Ніна Марченко здійснює повсякчас, продовжуючи справу сина, доносить до людей його твори, до слухачів та глядачів життєвий шлях свого сина, який загинув, захищаючи непохитну волю українців до свободи слова, свободи переконання, свободи віровизнання.

“Особливо небезпечний державний злочинець”, тяжко хворий Валерій Марченко у березні 1984 р. був повторно засуджений на 10 років таборів особливо суворого режиму і 5 років заслання – фактично засуджений на смерть. Міжнародна християнська солідарність, весь прогресивний Захід, Папа Римський – стали в оборону Валерія. Але тоталітарна система Радянського Союзу післала Валерія на нелюдський 52-добовий етап у край виснаженому стані, – і 7 жовтня 1984 р. в Ленінградській Гаазовській тюремній лікарні він пішов у безсмертя.

“Ми довідалися про те..., що помер Валерій Марченко.

Марченко, якому було тільки 37 років, – один з найвідоміших правозахисників в Радянському Союзі. Його загибель ставить нас перед фактом трагічного становища людських прав у Радянському Союзі – становища, яке рішуче засуджують всі американці,” – таку заяву зробить на весь світ Президент США Р. Рейган, який називав Радянський Союз імперією зла.

Під час першого слідства, а потім суду, Валерій дав слово: *“Все, що робили зі мною, опишу”*. І описав. А Ніна Марченко упорядкувала описане в двох книгах: *“Листи до матері з неволі”* (1994 р.) та *“Валерій Марченко. Творчість і життя”* (2001 р.). З них читач дізнається про життя Валерія, його захоплення (література, переклади), фаховий рівень філолога, журналіста, про арешти та слідства, про лицемірство та брехню, про боягузтво та розтління прислуж-

ників радянської тоталітарної системи, про її хиткість, яка трималася на насильстві та страху, його силу боротьби проти садизму та злоби.

Сподвижницька громадська діяльність Ніни Марченко високо пошанована у світі. 2002 р. вона нагороджена званням лауреата Міжнародної літературно-мистецької премії ім. О. Теліги.

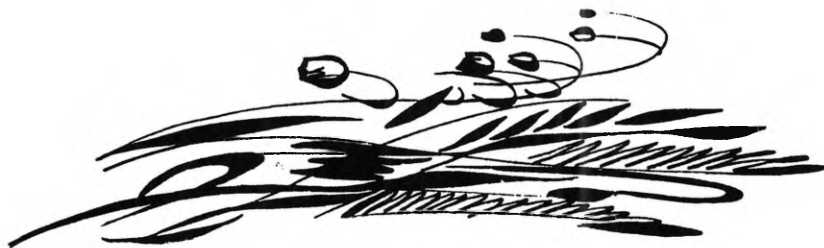
Михайлина Коцюбинська, відомий літературознавець, так відзначає: *“Для мене (і не тільки для мене) образ Ніни Марченко злитий воєдино з образом її сина, Валерія Марченка. Невіддільний тандем Матері та Сина, який можна поставити в ряд всесвітньовідомих історичних паралелей. Це не просто звичний односторонній зв'язок, коли мати – виховна сила, а син – об'єкт виховання. Вони завжди і в усьому були поруч. У них було взаємне виховання, взаєморозуміння, взаємовплив.”*

„Дякуючи Мамі Валерія, – розповідала на відкритті музею директор школи Віра Борик, – хронологічно підібрані фотографії Валерія, чисельні документи, промовисті цитати з Валерієвих листів. Нам вдалось оформити змістовні експозиції про життя Валерія. Його друзі – Семен Глузман, Євген Сверстюк, Мирослав Маринович та багато інших подарували чимало своїх книжок-спогадів про Валерія та про ті часи. А які чудові твори присвячують Валерію наші учні! Наш музей тісно контактує із школою в селі Гатне Києво-Святошинського району, де поховано Валерія та його рідних”. Приємно бачити, як у Матері світяться очі, бо справа, за яку Валерій віддав життя, не пропала марно.

Бо „разом нас багато –
і нас не подолати!”

Дай Боже, щоб вогонь правди, свободи, висоти духу, який смолоскипом пронесли через своє життя Мати і Син Марченки, освятив реальну незалежність нашої Батьківщини.

“Не прагнучи розділити любов до Матері та Вітчизни, обом бажано життя без горя, сліз і страждань!” – щиро хотів Валерій, посилаючи Мамі поздоровчу телеграму в день народження 07.02.1980 р. з Казахстану.

Ніна МІШАНЧУК

Леся УКРАЇНКА

Твої листи завжди пахнуть зов'ялими трояндами, ти, мій бідний, зів'ядий квіте! Легкі, тонкі пахощі, мов спогад про якусь любу, минулу мрію. І ніщо так не вражає тепер мого серця, як сії пахощі, тонко, легко, але невідмінно, невідборно нагадують вони мені про те, що моє серце віщує і чому я вірити не хочу, не можу. Мій друже, любий мій друже, створений для мене, як можна, щоб я жила сама тепер, коли я знаю інше життя? О, я знала ще інше життя, повне якогось різкого, пройнятого жалем і тугою щастя, що палило мене, і мучило, і заставляло заламувати руки і битись, битись об землю, в дикому бажанні згинуть, зникнути з сього світа, де щастя і горе так божевільно сплелись... А потім і щастя, і горе обірвались так раптом, як дитяче ридання, і я побачила тебе. Я бачила тебе і раніше, але не так прозоро, а тепер я пішла до тебе всею душею, як сплавана дитина іде в обійми того, хто її жалує. Се нічого, що ти не обіймав мене ніколи, се нічого, що між нами не було і спогаду про поцілунки, о, я піду до тебе з найщільніших обіймів, від найсолодших поцілунків! Тільки з тобою я не сама, тільки з тобою я не на чужині. Тільки ти вмієш рятувати мене від самої себе. Все, що мене томить, все, що мене мучить, я знаю, ти здіймеш своєю тонкою тремтячою рукою, – вона тремтить, як струна, – все, що, тьмарить мені душу, ти проженеш променем твоїх блискучих очей, – ох, у тривких до життя людей таких очей не буває! Се очі з іншої країни...

Мій друже, мій друже, нащо твої листи так пахнуть, як зів'ялі троянди?

Мій друже, мій друже, чому ж я не можу, коли так, облити рук твоїх, що мов струни, тремтять, своїми гарячими слізьми? Мій друже, мій друже, невже я одинока загину? О візьми мене з собою, і нехай над нами в'януть білі троянди!

Візьми мене з собою.

Ти, може, маєш яку іншу мрію, де мене немає? О, дорогий мій! Я створю тобі світ, новий світ нової мрії. Я ж для тебе почала нову мрію життя, я для тебе вмерла і воскресла. Візьми мене з собою. Я так боюся жити! Ціною нових молодощів і то я не хочу життя. Візьми, візьми, мене з собою, ми підемо тихо посеред цілого ліса мрій і згубимось обоє помалу вдалині. А на тім місці, де ми були в житті, нехай троянди в'януть, в'януть і пахнуть, як твої любі листи, мій друже...

Крізь темряву у простір я простягаю руки до тебе: візьми, візьми мене з собою, се буде мій рятунок. О, рятуй мене, любий!

І нехай в'януть білі й рожеві, червоні й блакитні троянди.

1900

Лист до редакції

...„Одна стаття з журналу „Наше Життя” мені дуже сподобалася, а саме стаття про життєвий шлях Любки Колесси. Моя мама і бабуся багато розповідали мені про цю дуже талановиту львівську піаністку. Дивувало мене, чому ніде не знаходила жодної статті, чи найменшої згадки про неї в пресі. В той час, коли про інших, менше славних піаністів були надруковані спогади і біографічні статті.

Аж нарешті у Вашому журналі „Наше Життя” моя цікавість була заспокоєна.

Дуже дякую за пересилку мені того цікавого жіночого журналу!”

З. К. Івано-Франківськ.

Зберігаємо правопис і стиль автора. Ред.

ВИСТУП УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ Н.І.КАРПАЧОВОЇ НА ПРЕДСТАВЛЕННІ У ВЕРХОВНІЙ РАДІ УКРАЇНИ СПЕЦІАЛЬНОЇ ДОПОВІДІ “СТАН ДОТРИМАННЯ ТА ЗАХИСТУ ПРАВ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ ЗА КОРДОНОМ”*

(2 квітня 2003 р.)

Питання міграції громадян України за кордон, донедавна майже неактуальне в Україні, сьогодні перетворилося на проблему державної ваги.

Кілька років поспіль тема українських заробітчан не сходить зі шпальт газет та з телеекранів, привертаючи увагу всього суспільства.

Мільйони трудових мігрантів з України, більшість з яких працює у Росії, країнах Західної Європи та Північної Америки, змушують державу по-новому усвідомити її роль у захисті прав та свобод своїх громадян. На жаль, більшість наших співвітчизників перебуває за кордоном у статусі нелегальних трудових мігрантів і належить до найбільш дискримінованої та незахищеної категорії іноземців.

Як наслідок, зростає кількість звернень до органів державної влади України від громадян, які потрапляють у кризові ситуації за кордоном, з проханням надати їм допомогу та захистити. Багато таких звернень надходить до Уповноваженого з прав людини. Кожне звернення – це людський біль, втрачені надії зарадити собі самотійно, врятувати власну гідність, а часто й життя.

Тому Уповноважений прийняла рішення ґрунтовно дослідити проблеми, пов’язані з перебуванням українських громадян за кордоном, станом дотримання та захисту їхніх прав та свобод.

Мета дослідження – комплексно проаналізувати зазначену проблему, внести рекомендації та пропозиції, які сприяли б удосконаленню механізмів захисту прав громадян України за кордоном, розробці довгострокової державної політики у сфері міграції з урахуванням перспектив глобального розвитку, інтересів Української держави та її громадян.

Підготовлена Уповноваженим спеціальна доповідь – це моніторинг, в якому системно аналізуються проблеми трудової міграції на міжнародному, національному та регіональному рівнях.

При підготовці доповіді використовувалися матеріали Уповноваженого з прав людини та інформація, надана міністерствами та відом-

ствами, дипломатичними установами України за кордоном, інститутами Академії наук України, обласними державними адміністраціями, банками, а також дипломатичними представництвами іноземних країн, акредитованих в Україні.

У контексті досліджуваної проблеми постало питання щодо масштабів трудової міграції з України. В українських офіційних та неофіційних джерелах загальна кількість трудящих-мігрантів з України коливається від двох до семи мільйонів осіб. Відзначаю, що офіційні дані стосуються лише осіб, які займаються трудовою діяльністю за кордоном на законних підставах. Так, згідно з даними Міністерства праці та соціальної політики України у 2002 р. за кордоном тимчасово працювали понад 20 тис. громадян України, переважно у Греції, на Кіпрі, в Ліберії, у Великій Британії.

За цей же період, за даними МЗС* України, на консульському обліку перебували за кордоном з метою працевлаштування – близько 30 тис. осіб.

За експертними оцінками Посольства України в Російській Федерації, лише в Росії тимчасово працює близько 1 млн. українських громадян, а у сезонний пік цей показник сягає 3 млн. осіб, переважна більшість з яких працюють нелегально.

За даними МЗС, у Польщі працює близько 300 тис. громадян України, у Італії – 200 тис. (за експертними оцінками, які лунали під час нещодавнього візиту Голови Верховної Ради України до Італії – близько 500 тис.), у Чехії – близько 200 тис., у Португалії – 150 тис., в Іспанії – до 100 тис., у Туреччині – 35 тис., у США – 20 тис. Усього, за експертними даними МЗС України, за кордоном на заробітках нелегально перебуває понад 2 млн. громадян України.

На думку Уповноваженого, реальнішою є цифра, як мінімум, 5 млн. громадян України, які щороку перебувають за межами України на заробітках. А якщо взяти до уваги, що в Україні налічується 28 млн. громадян працездатного віку, то, щонайменше, кожен п’ятий економічно активний українець працює в іншій державі.

* Зберігаємо правопис оригіналу.

* Міністерство Закордонних Справ.

*Учасники і гості засідання
круглого столу, проведеного
Комітетом Верховної Ради
України з питань прав людини.
Ліворуч: Софія Геврик, Ніна
Карпачова, Ірина Куровицька,
Генадій Удовенко, Ірена Чабан.*

Що спонукає мільйони наших співвітчизників шукати кращої долі?

Моніторинг Уповноваженого засвідчив, що в основі міграційних процесів лежить цілий комплекс причин, головними з яких, безумовно, є соціально-економічні.

Значний вплив на трудову міграцію з України справляє різниця в доходах, які отримує громадянин України на Батьківщині, порівняно з країною його потенційної міграції. Уявлення про таке співвідношення можна отримати, проаналізувавши такі економічні показники, як валовий внутрішній продукт на душу населення та середній розмір заробітної плати у різних сферах народного господарства.

Згідно з рейтингом ООН Україна у 2000 р. за рівнем ВВП займала 102 місце у світі, суттєво поступаючись не лише країнам Західної Європи, а й своїм найближчим сусідам. Загалом, середнє співвідношення між ВВП України та країн ЄС у 2000 р. становило 7 разів, а для країн Східної Європи – більш як удвічі.

Ще відчутнішою є різниця між Україною та названими країнами в оплаті праці. За даними Державного комітету статистики України, заробітна плата у промисловості України у 2002 р. за одну оплачувану годину становила 3 грн. 26 коп., або 0,6 долара США. Це в 2 рази менше, ніж у Чехії, в 3 рази менше, ніж у Польщі, у понад 27 разів менше, ніж в Італії, у 53 рази менше, ніж у Німеччині!

Слід враховувати при цьому, що на практиці мігрант отримує набагато менше за свою роботу, аніж громадянин відповідної країни тієї ж кваліфікації, і ще менше, якщо він працює нелегально. Проте ця сума все одно значно перевищуватиме ту, яку він заробить в Україні.

Головними чинниками, які спонукають українців до виїзду за межі держави, є, безперечно, бідність та безробіття.

Ще у 2000 р. у своїй щорічній доповіді Уповноважений з прав людини привертала увагу всіх гілок влади до проблеми бідності в Україні, яка сама є порушенням прав людини, та через неї унеможливується реалізація інших прав людини.

Попри очікування, пов'язані з економічними зрушеннями останніх років, рівень бідності в Україні продовжує залишатися загрозливим. Тільки за офіційними даними, за межі 175 грн. у середньому по країні він становить 27%. Найскладніша ситуація в Закарпатській області, де рівень бідності сягає 47%, в Луганській, Хмельницькій, Херсонській, Миколаївській, Волинській областях та АР Крим – від 33 до 38%.

Це означає, що в середньому кожний четвертий українець не має достатньо коштів для забезпечення своїх мінімальних потреб.

Пригадую, як два роки тому під час відвідання в'язниці для депортованих жінок у Греції я зустрілася з громадянками України, які нелегально працювали в Греції, були затримані й очікували на депортацію. Одна з них у відвертій розмові зазначила: “Якби я мала можливість отримувати в Україні щомісяця 200 гривень, я ніколи б не поїхала за кордон займатися заробітчанством”. Ці слова повторюють сотні тисяч українських мігрантів у усьому світі.

На міграційні процеси впливає високий рівень безробіття. За даними МОП, які визнав уряд України, офіційний рівень безробіття у 2002 р. становив 11% економічно активного населення, – це майже 2,5 млн. громадян нашої держави. За останніми даними Мінпраці, кількість безробітних в Україні сягає 3 млн. осіб.

На думку Уповноваженого з прав людини, першочерговим завданням у напрямі подолання негативних наслідків трудової міграції з України має стати здійснення виваженої економічної політики, орієнтованої передусім на зменшення

рівня бідності та безробіття, підвищення частки оплати праці у складі реальних доходів населення, забезпечення стабільного зростання національної економіки і поступове наближення доходів громадян України спочатку до рівня сусідніх країн (Росії, Словаччини, Польщі, Угорщини), а з часом – до рівня доходів громадян Греції, Португалії та Італії, економіка яких поглинає значну частину українських трудових мігрантів.

Міграційні процеси мають глибокі наслідки, одним з найбільш негативних з них є втрата висококваліфікованої робочої сили, передусім наукових кадрів. Ця тема не є новою для українського суспільства, але у світлі порушеного питання набуває особливої ваги.

За експертними оцінками, витрати на підготовку одного фахівця з вищою освітою становлять близько 20 тис. доларів США. Це означає, що кожен прибулий кваліфікований трудовий мігрант збагачує країну свого нового перебування на цю суму, збіднюючи на таку ж суму країну свого походження.

За даними Держкомстату* України, з 1997 по 2001 рр. за кордон офіційно емігрували майже 90 тис. громадян України з вищою освітою та майже 128 тис. – з незакінченою вищою та середньою освітою. Упродовж останніх десяти років за кордон емігрували 574 доктори наук та 907 кандидатів наук, третина з них – перспективні фахівці, молодші 40 років.

У Спеціальній доповіді Уповноваженого з прав людини наводиться кричуща цифра експертної оцінки, яка свідчить, що у зв'язку з виїздом наукових та висококваліфікованих спеціалістів втрати України становлять понад 1 млрд. доларів США на рік.

Водночас хронічне недофінансування науки в Україні фактично сприяє цілеспрямованій політиці розвинутих країн по залученню висококваліфікованої робочої сили: постійно розробляються та функціонують спеціальні програми, здійснюється гнучка міграційна та візова політика щодо таких мігрантів.

Прикро усвідомлювати, що за останні 15 років Україна, надавши інтелектуальну допомогу практично всім розвинутих країнам світу, сама опинилася перед проблемою збереження свого людського та інтелектуального потенціалу, адже до 30% українських вчених працюють на економіку зарубіжних країн.

Трудова міграція справляє згубний вплив на демографічну ситуацію в Україні.

У переважній більшості країн світу, зокрема розвинутих, відбувається природне зменшення населення на тлі його неухильного постаріння. За експертними оцінками, до 2050 р. населення Італії зменшиться з 57 до 41 млн. осіб, Великої Британії – з 59 до 56 млн. Крім цього очікується, що у 2050 р. частка людей похилого віку серед населення найбільш розвинутих країн світу становитиме 33%.

За підрахунками експертів ООН з демографії, щоб зберегти сучасне співвідношення між працюючим населенням і пенсіонерами, а також для забезпечення достатньої кількості робочої сили, для країн Європейського Союзу в наступні 25 років потрібні 135 млн. іммігрантів.

Демографічна ситуація в Україні значно відрізняється від інших країн. Якщо в таких країнах – традиційних постачальниках робочої сили, як Філіппіни, Мексика, Індія спостерігається стабільний приріст населення і еміграційні втрати кардинально не впливають на демографічну ситуацію, то в Україні, починаючи з 1993 р., відбувається сталий процес неухильного зменшення населення внаслідок різкого скорочення народжуваності та зростання смертності. Вчені прогнозують, що у 2026 р. населення України зменшиться до 42 млн. осіб. Збільшення рівня міграції з України означатиме, що населення України скорочуватиметься дедалі загрозливішими темпами, особливо зважаючи на тенденцію до збільшення кількості трудових мігрантів з України, які назавжди залишаються у країнах, куди вони виїхали на заробітки.

Саме тому, на думку Уповноваженого з прав людини, нагальною необхідністю є розробка концепції міграційної політики України, яка має врахувати процеси, пов'язані з виїздом за кордон з метою працевлаштування громадян України та з в'їздом в Україну трудових мігрантів з інших країн світу.

Слід відверто сказати, що поряд з негативними трудова міграція має й певні позитивні наслідки. Головний з них – додаткове спрямування у країну значних фінансових потоків, адже більша частина зароблених трудовим мігрантом коштів переправляється на Батьківщину через банківські перекази, ввезенням валюти безпосередньо фізичними особами.

* Державний Комітет Статистики.

Продовження на стор. 33.

„Повій, вітре, на Україну...”

Певно, немає людини, яку б не зачарувала пісня, що її назва винесена у заголовок цих заміток. Зрештою, те, що у численних збірниках пісень її часто зараховують до народних, – то найвища оцінка ліричного твору. Доводилося навіть інколи чути як пісню називали другим гимном української еміграції, поряд, зрозуміло, зі знаменитим твором „Журавлі” („Чуєш, брате мій...”) Богдана Лепкого. Утім, шанувальникам пісні добре відомий її автор – український письменник Степан Руданський. Значно вужче коло фахівців-словесників, посвячених у таємницю наро-

дження ліричного твору, що став популярною народною піснею. Але й тут, навіть у белетризованих життєписях, лише ескізно згадується історія драматичного кохання автора пісні, не називаючи її імені поетової обраниці. Тим часом, ім'я її відоме і жила вона у містечку Гайвороні на сході Кам'янець-Подільської губернії (тепер – південь Кіровоградської області). Відомі й обставини, що сприяли знайомству двох молодих людей і народженню драматичного кохання. Саме ця обставина змусила мене коротко переповісти історію народження пісні.

Отже, двох друзів-семінаристів останнього року навчання Степана Руданського та Анатолія Свидницького (згодом відомого автора роману „Люборацькі”) керівництво Кам'янець-Подільської духовної семінарії несподівано відрядило до містечка Гайворона, щоб допомогти по господарству овдовілій дружині місцевого священника Єлизаветі Княгиницькій, яка залишилася самотньою з купою дітей-дівчаток. Сталося так, що старша донька Княгиницької Марія полонила серце Степана Руданського. Полюбила його і дівчина. Наступного, 1855 року, майбутній поет мав завершити навчання і прийняти духовний сан. Здавалося б, все складалося щонайліпше, як для майбутнього священника, – перспектива одруження закоханих, а з ним і отримання парафії.

Проте, Степан Руданський не мав наміру присвятити себе пастирській службі, дарма, що за спиною вже було вісім років навчання у бурсі та п'ять років семінарської науки. Вибір духовної стежі визначив Степанові його батько – православний священник із села Хомутиці на Поділлі. Зрештою, і у батька майбутнього письменника не було вибору – лише духовну освіту сини священника, а їх у нього було четверо, могли отримати безкоштовно. Майбутній письменник

роки навчання у бурсі й семінарії використовував для підготовки до здобуття світської вищої освіти, що була його заповітною мрією. Ось саме бажання вчитися далі й стало на перешкоді народженого кохання. В усякому разі, цю обставину дослідники життя і творчості мистця називають причиною розлучення двох закоханих. Причиною, що послужила жорсткій душевній кризі молодого поета, але й народженню кількох чудових ліричних творів. Власне, саме поезії дають нам змогу відчути глибину драматичних переживань молодого людини.

Прикметно, що з чотирьох збережених автором віршів, написаних у Кам'янець-Подільській семінарії, дві поезії адресовані Марії Княгиницькій у Гайворон. Обидва вірші датовані 19 лютого 1854 року (чи не фатального дня, коли Степан Руданський робив важкий для себе вибір на користь омріяного навчання), цікавий в інтимній ліриці зразок одночасного освідчення у любові й самозречення коханої. Вчитаймося лишень у рядки:

Ти не моя, голубко сива!..
Щаслива доленька твоя,
Моя же доля нещаслива,
Бо ти, дівчино, не моя!..

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”!

З нагоди 60-ліття журналу “Наше Життя” з бажанням успіхів у видаванні офіціозу нашої організації ще на довгі роки та у пам’ять моїх незабутніх батьків Ольги і Богдана Фостяків, які виховали у мене почуття обов’язку до громадської праці, складаю 1,000 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Мати Ольга – пластунка, членка Союзу Українок у 30-их роках у Львові, членка 64-го Відділу СУА у Нью-Йорку.

Батько Богдан – учасник боїв УГА, один із директорів Центробанку у Львові, член-основник першої Української Кредитової Кооперативи у США.

Марта Данилюк,
членка 83-го Відділу СУА у Нью-Йорку, одна з перших на заклик Головної Управи СУА провести акцію придбання фондів на видання журналу склала у пам’ять свого чоловіка бл. п. Романа 500 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Ольга і Богдан Фостяки.

До Редакційної Колегії журналу “Наше Життя”.

Просимо прийняти щирі вітання за успішну працю упродовж 60 літ!
Нехай Всевишній обдарує Вас здоров’ям, силою та витривалістю,
щоб журнал проіснував до 100-літнього ювілею! Щастя Вам Боже на довгі літа!
З нагоди ювілею складаємо 1,000 дол. на Пресовий Фонд журналу.

Управа 99-го Відділу СУА.
Любомира Мокій, фінансова референтка Відділу. Вотервліт, Н.-Й.

З нагоди 60-ліття журналу “Наше Життя” 78-ий Відділ СУА ім. Олени Степанів у Вашингтоні складає 300 дол. на Пресовий Фонд.

Видавцям журналу бажаємо дальших успіхів у праці!

За Управу Відділу
Марта Терлецька, голова Відділу. *Христина Шепелява, секретар.*

На Музично-гумористичний вечір 11 вересня 2004 р. ми запросили Наталію Гевко бути учасницею програми. Запропонований їй гонорар 250 дол. Н. Гевко складає на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” через наш, 12-ий Відділ СУА в Пармі, Ог.

Запрошена на цей вечір бандуристка Ірина Завадівська також свій гонорар 50 дол. склала на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

12-ий Відділ СУА.
Дарія Федорів, голова Відділу.

МОВА – ДУША НАЦІЇ*

Мовні проблеми турбують філологів і всю українську громаду назагал. Тому радіємо у кожному прояві глибокого зацікавлення українською мовою.

Поява праці Андрія Даниленка є саме тим світлим променем у затьмареному масиві наших мовних проблем.

Саме це мало на увазі журі Конкурсу Ковалевих, організатором якого був Союз Українок Америки. Тема праці подана в заголовку: „Предикати, відмінки і діатези в українській мові: історичний і типологічний аспекти”.

Глибока студія автора досліджує внутрішні мовні закони, що розвивалися і утверджувалися протягом довгих століть, а беручи до уваги генезу мовних явищ, – і тисячоліть. Адже знаємо, що мова, а в активному вияві її – мовлення, це не набір слів, а змістовні словосполучення, що творять речення, яке висловлює думку чи виявляє ідею, образ. Саме про типові українські словосполучення і передумови, часто загніжені у позамовних обставинах, іде мова в праці мовознавця. Хоча побіжно згадуємо тут про самого автора, який має глибокі основи філологічно-філософських студій.

Він є вихідцем славного Харківського університету; там був він згодом і професором. Як відомо, українське шкільництво розвивалося з давніх княжих часів. Вищі школи, т. зв. колегії і академії творилися і розвивалися за часів козаччини й гетьманщини в XVII і XVIII століттях.

І у Харкові діяла колегія як навчальний осередок на Слобожанщині. У цій колегії читав свої лекції з філософських предметів і словесности Григорій Савич Сковорода (псевдонім „Варсава” – в гебрійському перекладі – син Сави), мислитель, автор трактатів, монотеїст і проникливий інтерпретатор Біблії, промотор християнської істини у народньому житті; щодо стилю – людина барокко. На такій основі створено було Харківський університет, у 1805 р. Царський уряд мав на увазі, при тому основну ціль – русифікацію Слобожанщини, та й усієї „Малоросії”, що у великій мірі не оправдалось. Українські романтики в літературі мали й там свій осередок, хоча б професор польоніст Петро

* Текст подано в авторській редакції. Перепрошуємо автора за нанесення поправок у попередньому тексті.

Гулак-Артемівський і інші. В 1870-их роках викладав там бувший спудей університету Олександр Потебня – філолог і філософ у сфері слов'янських мов, зокрема української мови. У такій академічній установі студював і викладав проф. Андрій Даниленко.

Щоб дати приклади того, що маємо на увазі, говорячи про внутрішні мовні закони, подаємо правильні словесносполучення, а й неправильні, вживані тепер часто в пресі під впливом розпорядків (тайних ”указів”) советської влади з метою звужити мовні можливості, приблизити до російських словосполучень, зробити неповноцінною і непристижною.

1 – Правильно: багато людей пам'ятає події голоду 1933 р. Неправильно: Багато людей пам'ятають події голоду 1933 р.; на основі російської фрази: „Многие помнят происшествие...” При кількісних прислівниках (багато, мало-), також якщо підмет висловлений числівником з іменником, присудок виступає в однині, у третій особі в неозначеній формі-середнього роду; На лекцію прийшло 49 студентів: 2,3,4, студенти.

2 – Правильно: Студентка прочитала три історичні романи. Неправильно: Студентка прочитала (2,3,4) історичних романи. Ця конструкція основана на правилах російської мови: Она прочла четыре исторических романа; (це означення після числівників двоїни (2,3,4) виступає в російській мові в родовому відмінку множин.

3 – Правильно: Сили народу – не здолати. Неправильно: Силу народу – не здолати.

В українській мові переважно вживається форма родового відмінка іменника, що виступає в ролі додатка (об'єкта) в залежності від негативного (заперечного) дієслова в ролі присудка.

В російській мові це правило здебільша не діє. Тому то в сучасному мовному стандарті в Україні майже ніколи не застосовується правило українського словосполучення у керуванні негативним об'єктом.

Ми навели тільки приклади узалежнювання української мови від російської. Їх дуже багато у формах фонетики, морфології, синтакси.

Завданням знавців української мови є відновити захитані політичними переслідуваннями окупаційної влади форми притаманні українській мові. Кожна праця, яка трактує мовні закони нашої мови – цінна, зокрема ця праця.

д-р Наталія ПАЗУНЯК

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXII

FEBRUARY 2005

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

*The UNWLA salutes Branch 86 on its 40th anniversary.
Our best wishes for continued success, fun, productivity, friendship,
and the outstanding work that you do for the good of our organization.*

From the Desk of the President

*Highschool students, school #100
in Kyiv at the celebration of the
15th anniversary of the Convention
on the Rights of a Child.
Standing in the center Lilia Hry-
horovych, National Deputy of
Verchovna Rada & president of
UNWLA Iryna Kurowyckyj.*

The inauguration of President Viktor Yushchenko was held on January 23, 2005. It was a historic moment, the culmination of many years of Ukraine's struggle for true autonomy and absolute sovereignty. Fittingly, the inauguration ceremony was attended by heads of state of other sovereign nations and by an international community of diplomats whose presence signaled world affirmation of an election fairly won and respect for the president chosen by a nation longing for positive and proactive changes.

Among those attending the inauguration were leaders of Ukrainian Diaspora organizations and other individuals whose support of Ukraine merited an invitation from Ukraine's inaugural committee. Such invitations were highly prized, many issued only after the intervention of members of Viktor Yushchenko's Our Ukraine Party or influential members of the Verkhovna Rada.

As president of the UNWLA, I was among those invited at the request of Verkhovna Rada Deputy Lila Hryhorovych. The invitation was faxed to me on the morning of January 18; I left for Ukraine that afternoon, my journey facilitated by the personal attention of Mr. Mykola Kravets, General Manager of AeroSvit USA. The courteous and helpful staff of AeroSvit made every aspect of my journey enjoyable and pleasant, both at the airports in Kyiv and New York and during the flights to Ukraine and the United States.

It was a great honor to be invited to the inauguration; it was indeed a most memorable moment in the history of Ukraine. I will not be writing about the ceremony because all of you have seen the official reports of what transpired on television, on the Internet, in magazines, and in newspapers. I will, therefore, focus on

more personal observations and experiences, providing brief glimpses of events and encounters that reflect the excitement that those of us privileged to be in Ukraine during the inauguration will never forget.

At the airport in Kyiv, I was met by Lila Hryhorovych who briefed me on our busy schedule for the day. Our first stop was High school #100 at 4 Pokrovska Street. Normally a quiet city street, it was, at one time, the center of many significant events in Kyiv's long history. A plaque on the wall of the school building notes that it is an "architectural monument of thirteenth and fourteenth centuries." The street on which the building stands is now named Pokrovska Street in honor of a church built in 1766. During the fifteenth century the street was called Hnyla and Rizdvyana.

Lila and I arrived at the school just in time for the opening of the "All Ukrainian Children's Forum," a celebration of the 15th anniversary of the United Nations Convention on the Rights of the Child. In the auditorium, a large sign proclaimed, "A country that hears its children." The simple truth expressed in this message was corroborated by the 338 young boys and girls from almost every region of Ukraine who participated in the Forum.

At the opening ceremony, many distinguished guests addressed those attending. One of the speakers was Lila Hryhorovych, who read greetings from President Viktor Yushchenko. Other speakers included Ukraine's Minister of Education and representatives from WHO, UNICEF, and other organization, all of whom congratulated the children and their teachers for organizing and hosting this special and unique event.

The young people started their presentation with the following words: "We appeal to you to follow the rigorous plan for promoting healthy lives, providing quality basic education, protecting children from abuse, exploitation, and violence. The Convention on the Rights of the Child articulates the range of children's rights and sets out the context in which children should live: in peace, dignity, tolerance, freedom, equality and solidarity. As children of Ukraine, we want to be helpful in building a democratic, transparent country."

During the four-day Forum, all of the topics addressed in the UN Convention on the Rights of the Child were discussed. The young people participating in the Forum exchanged ideas, expressed their concerns, described their vision of the future, and made recommendations for their country's leaders. The discussions were recorded and presented to the newly elected president of Ukraine. Some of the statements read by the children show how well they prepared for the Forum and how well they recognized those social and political realities that affect their lives. One example must be included in this report:

"We are asking for your help and support in protecting children's interests in mass media, television, and films. We need moral and ethical censorship in children's programs and dangerous and immoral advertising during the children's programs. Social advertising should take the following under consideration: patriotism, culture, harmonious development, and a healthy way of life. We ask for access to information for all the children in rural areas and towns and dissemination of worthy information in press and other written materials."

The children also asked the government to pay special attention to children with physical or mental disabilities or learning disorders, orphans, street children, and children in conflict areas. During the closing session of the Forum, Lila Hryhorovych presented the most active participants with a small token of appreciation from Soyuz Ukrainok of Ukraine and the UNWLA.

During my stay in Kyiv, Lila and I met with Iryna Holubyeva, president of the National Council of Women of Ukraine. She informed me about a meeting of the International Council of Women's European Center, which was held in Ankara, Turkey from January 18 to January 21. The next meeting of the ICW European Center will be held in Kyiv on May 26–29, 2005. In 2006, the General Assembly of the ICW will also be hosted in Kyiv. NCW Ukraine's exciting new role within the ICW is a tribute to the organization and its dynamic leaders. My one regret is that UNWLA delegates will not be attending the ICW European Center Assembly as observers—the event is scheduled at the same time as the UNWLA's XXVII Convention.

I also had the opportunity to visit the office of the Ukrainian World Coordinating Council. UWCC President Mykola Horyn shared with me the organization's plans for upcoming events, including the Board Meeting in February and the Forum, which is scheduled for August of this year. Present at this meeting were Jaroslava Chrtiani from Hungary and Levko Dovzhenko from Slovakia, who had come for the presidential inauguration.

Although much has been written and broadcast about the inauguration, I would like to share with you a single momentous event that was both historically and personally significant for me. During the ceremony, Viktor Yushchenko laid wreaths at Kyiv's monuments to Taras Shevchenko and Mykhailo Hrushevsky. From

there, the president and his supporters made their way to the Maidan, where he was presented by a contingent of Kozaks with the ancient symbol of the Ukrainian hetman's authority—the Bulava (mace). As the new president walked around the Maidan, he paused to speak to some of the thousands who had gathered there for the occasion. I was standing with Atena Pashko at the time, and the president approached us and thanked us for being there. The small, human gesture from a man who had overcome great obstacles to assume the mantle of leadership as Ukraine's president will remain an indelible memory of my journey.

On Monday, after the inauguration, the president and his family went to pray at the Cathedral of Saint Sofia where he was greeted by Greek Catholic Patriarch Lubomyr, Kyivan Patriarch Filaret, and priests from various churches of different religious denominations. The Patriarchs gave their blessing for his long journey as President of Ukraine.

Shortly after, I had the pleasure of meeting Yulia Tymoshenko, the president's nominee for Prime Minister, and Ukraine's First Lady, Kateryna Yushchenko. In my official capacity as UNWLA president, I presented President Yushchenko with an official congratulatory message from the UNWLA. I also presented the First Lady with an invitation from the International Council of Women to attend a UN session of the Commission on the Status of Women, which will take place in March 2005.

In 1880, Ivan Franko wrote a poem that became an inspiration for a generation of young Ukrainians determined to work for change in a country that had too long been under the domination of foreign powers, all determined to prevent Ukraine from achieving political independence and social justice. Entitled "Hymn," the poem became a rallying cry for dissent and for a renaissance in pride in Ukrainian national identity. Today, in the wake of recent events in Ukraine, Franko's words resonate with timeless truth and prophetic power. (Translation by Percival Cundy).

HYMN

The eternal spirit of revolt,
The spirit which moves men to fight
For progress, liberty and right,
Still lives, nor has it shot its bolt.
The Inquisition's rack and boot,
The mercenaries trained to shoot,
The tyrant's guns and cannon balls,
The tsarist bans and prison walls,
The traitor and the spy—all they
Have failed to take its life away.

It is not dead—this very hour
'Tis more alive. Though it saw light
A thousand years since, yet in might
It onward moves by its own power.
In growing strength, without delay
It hastens where it sees the day.
It sounds a trumpet to awake
Mankind to follow in its wake,
And millions gladly join its train
When'er they hear that thrilling strain.

That spirit's voice is heard today
In huts of those who till the soil,
In factories where workers toil,
Where tears and misery hold sway.
And everywhere that voice resounds,
Men's tears are dried, their heart rebounds,
Misfortunes fade, new strength is born
To fight again. No more they mourn,
But strive to win a better fate
For children's sake, ere it's too late.

This living spirit of revolt,
Of progress, liberty and right,
Shall not retreat before the night,
Shall nevermore be brought to halt.
In ruins, evil round us lies,
The avalanche's rush now dies—
In all the world there is no force
That can avail to stay its course,
That can put out the vital spark
We now see glimmering in the dark.

Mary V. Beck (1908–2005)

On January 30, 2005, Mary V. Beck, a prominent member of Ukrainian National Women's League of America and the Ukrainian American community at large, passed away.

Born February 29, 1908, in Ford City, Pennsylvania, Ms. Beck was a spirited and charismatic leader who defied tradition and forged her own path in life. She was a lawyer, a politician, a patron of the arts, and a community activist with a proud record of service and achievement.

One of the earliest members of the UNWLA, Mary Beck founded UNWLA Branch 27 in Pittsburgh, Pennsylvania, Branch 26 in Detroit, Michigan, and Branch 97 in Buffalo, New York. Over the decades, she remained active in the organization, generously serving as mentor and example to generations of women who admired and respected her. One of the most memorable aspects of this giving was her ability to captivate audiences with timeless and energetic speeches in which were woven memories of the past and a vision of the future that was bold and uncompromising. Passionate and eloquent, these speeches never failed to amaze even those who had heard her many times. In her later years, her diminutive stature would catch the unwary off guard as the anticipated frail whisper metamorphosed into a magnificent thundering voice that evoked laughter and tears and memories and pride.

In one of her last public appearances—a celebration of her commitment to women, to the UNWLA, and to Ukrainian and American communities she served—Mary Beck was named “Woman for all Seasons” by the Detroit Regional Council. She was presented with a plaque from the UNWLA Executive Committee and a gold pin marking the 50th anniversary of the First UNWLA Congress, during which she had delivered the keynote address in Ukrainian and English.

A devoted and committed UNWLA member, Mary Beck was passionate about many other organizations and programs of interest to the Ukrainian community. From 1932 to 1934 she served as publisher and editor of *Zinochuj Svit*. She was the founder of the World Federation of Ukrainian Women's Organization's Literary Contest for Ukrainian women writers, a program she funded and supported in numerous other ways. When Chicago hosted the Century of Progress Exposition in 1933–1934, it was Mary Beck who managed the Ukrainian Pavilion, coordinating everything from cultural exhibits to educational materials about Ukraine to public relations.

As a Ukrainian American woman, Mary Beck lived in two worlds, and her accomplishments beyond the Ukrainian community underscored her diverse skills and talents. The first woman to be elected to the Detroit Common Council, she later served as council president from 1952 to 1962. She was acting mayor of Detroit from 1958 to 1962 and served for many years in the county legislative body, earning for herself a prominent place in the history of the City of Detroit.

During her lifetime, Mary Beck was honored at numerous banquets and other events for her contributions to her city, her community, and her country. At each of these events, her life was celebrated by those who had been touched by her greatness and her courage. There were letters of commendation from Ukrainian community leaders, from Senators and Congressmen representing the State of Michigan, and even from President Ronald Reagan. She accepted the accolades with dignity. She rarely spoke of them, choosing to measure her own life's work through deeds rather than the compliments of others. Of all the tributes and honors received, the one she treasured most was the medal of St. Volodymyr, bestowed upon her by the Ukrainian World Congress in Kyiv, Ukraine. To her, the medal was more than a token of esteem. It was a medal minted and presented to her in the capital of a country that was independent, a symbol of a lifelong dream that she had lived to see realized.

Mary Beck's life journey has ended. And as we mourn her passing, we cannot help but wonder if we will ever see anyone like her again. The best tribute we can give her is to try and hope to learn from her, follow in her footsteps, and emulate her strength, her courage, and her passion.

Farewell, our dear Marusia. We hoped to see you at the 27th UNWLA Convention this spring, an event that will carry on a tradition that you embraced and supported for so many years. The organization that was dear to you will be celebrating its 80th anniversary; young women of a new generation will attend the convention and hear your name spoken with reverence and admiration. And those of us who were privileged to know you and work with you over the years, will hear your thundering voice and magical laughter and know that you are with us in spirit.

A Letter from Kyiv

Martha Bohachevsky Chomiak

Now that the Orange (R)evolution is over, critical times begin. The tents are gone, and the orange ribbons barely peek out from the drizzly snow. One feels as if the winter ball, with its crystal lights and festive dress and dancing music, is over. The bleak February mists that blur the line between the earth and the sky weigh heavy on the soul, on shoulders and especially on boots. Daily snow covers treacherous ice patches, forcing one to hunch down. Drums and chanting have ceased; petty crime that all but stopped during the revolutionary days (much to the surprise of all) has gone up all of a sudden. Euphoria is being replaced by political sour grapes.

Ukrainians have a word for a regular working day—a day that is not Sunday. Roughly, it is constructed from terms for day and let there be; working is added if the day is indeed a workday. Workdays are hard after a protracted high, albeit one without liquor as the Orange Revolution was. That in itself was very significant in a country in which cognac used to be served almost routinely with a friendly cup of coffee during 11 A.M. meetings. The cognac was gone a decade ago, replaced by better cups of coffee, but the work ethic and especially teamwork is taking longer.

Centuries of serfdom and decades of Soviet totalitarianism, grafted upon layers of colonial and local bureaucratic culture, are taking a long time to scrape off. The euphoria of independence in 1990 and 1991 was not strong enough to jolt the country into an open political society—it never is, as we know all too well from other historical examples. It is unrealistic to expect that political democracy and economic transparency will emerge as a result of one election. Yulia Tymoshenko, the nominee for Premier, will face a harder battle than Condoleeza Rice did. And Ukraine has more political parties than the United States has.

Yet the orange flag that some loner planted way up on the Independence girl in the square is still flapping bravely and I have been assured that the people who braved a three-week standoff in the bitter cold are up to the work ahead.

President Bush noted the victory of democracy in Ukraine. Actually, it is much more. It is a victory of people who realize that they are capable of realizing their own ambitions. Those ambitions

are the same as ours. In that we all are united.

There are still those who maintain, despite all evidence to the contrary, that the recent orange revolution in Ukraine—the peaceful legitimate revolution that brought the popularly elected president Viktor Yushchenko to power—is nothing but a geopolitical power play between Russia and the West. For such a long time Ukraine was seen primarily as an appendage of Russia, or a younger brother at best, that even the last 13 years of independence makes it difficult for many well meaning people to see the country as a self contained entity.

The Orange Revolution—or better yet (R)evolution—refers to a three-week period of time between two sets of elections, one of which was flagrantly falsified. Tens of thousands of people converged in the main square in the capital and stayed there day and night until new open elections were held that could not be falsified.

A major reason why this revolution was successful is that Ukraine has a tradition of community action and community organizations. That tradition is not well known because—in the manner of all oppressed groups—it is often articulated in lofty terms that mask the underlying concrete practical activities. The tradition proved responsive to the changed political climate. Non-governmental organizations, workshops, consciousness-raising groups, various societies, have flourished in the last decade.

Of particular significance are the various scholarly and student exchanges with the United States. People, regardless of age or status, return transformed from a protracted stay in the US. Work habits change, not only the worldview; appreciation of teamwork, if not teamwork itself, replaces passivity; and most importantly, the likelihood of success replaces philosophical lassitude. In this one sees indeed Western influence, but it is the same influence as is at work in other parts of the world.

Ukraine proved to be more than responsive to it than some its neighbors. Indeed, one could just as easily argue that democratic modernization did not need to be imported into Ukraine. It was there all the time, merely dormant. Now we see it burst open. It is up to Ukrainians whether the flowers bloom orange in the spring.

My Aching Knee

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Our knees are pretty special. They allow us to walk and to sit, to kick and to dance. They carry a lot of weight and, if healthy, they are flexible enough to help us lift things and squat down to look for things or sit on the floor and cross our feet in comfort. It is easy to take our knees for granted when they feel good and do what they are supposed to do. When they start acting up, they can cause a lot of pain and anxiety.

The knee, unfortunately, is the most commonly infected joint in the body. There are myriad causes for this, so an accurate diagnosis is paramount to initiate appropriate treatment.

To determine the cause of knee pain several questions need to be addressed. The first of these is whether there was any traumatic injury that led to the problem—a fall, a slip, or an awkward movement that occurred before pain set in? If there was no trauma involved, did the pain start gradually or suddenly? Does some activity or some position (standing, sitting, or lying) bring the pain on? Where specifically is the pain located? Is knee pain something that began with aging?

Another thing to consider is the presence of other symptoms. Swelling, for example, is common. If it occurs bilaterally, it is probably a form of rheumatoid arthritis. If one knee is tender or swollen, it might be gout (a deposit of uric acid crystals), pseudogout (a deposit of calcium pyrophosphate crystals), or an infection in the joint. An aspiration of fluid with a needle clinches the diagnosis.

If swelling occurs immediately after a traumatic injury, it usually means an injury to the anterior cruciate ligament (commonly referred to as ALC) or to a fracture of the bone. If swelling occurs over hours or days, a tear or a ligament sprain has occurred.

A popping or a clicking sound is usually benign, but if pain occurs after this "pop" is heard, it

frequently indicates a tear in the ligament. This usually leads to instability of the knee. If the knee seems to give out from beneath, this confirms ligament injury. A grinding sound may indicate bone against bone—an indication of worn cartilage.

A common, but frequently misdiagnosed cause of knee pain is actually referred pain. This pain originates in the hip or it may represent some form of back pain. Neurons have specific pathways that travel to the front of the knee, confusing the correct location of the pain problem.

Other types knee pain include a type of bursitis called prepatellar (kneecap) bursitis or patellar (kneecap) tendonitis. Prepatellar bursitis affects people who kneel frequently. Patellar tendonitis is usually seen as pain the front of the knee, which gets worse with stair climbing. It often affects people who participate in sports involving frequent jumping.

Chondromalacia patellae (a form of arthritis of the kneecap and femur bone) also produces pain in front of the knee, but becomes worse with prolonged sitting and while descending stairs. It frequently afflicts joggers. Pain in the back of the knee is frequently caused by a cyst formation referred to as a Bakers cyst.

Treatment of knee pain depends entirely on the underlying problem. Radiological methods are frequently employed. In some cases, simple x-rays are the best diagnostic tool. In other cases, MRI/CAT scans may be necessary. Occasionally, the exact cause and the extent of damage can be accurately assessed only during an actual surgical procedure.

Work-up and treatment usually utilize an incremental, step-wise approach. Seek medical advice early to help prevent long-term problems. Remember that knees can make daily life easier or harder. Be sure to give them the attention they deserve.

A New Generation Contributes

by Daria Hanushevsky

Standing left to right: Tatiana Clader, Melanka Chomik, Larissa Wirlo, Olena Chwesik, Nickole Riedl, Larissa Cholach, Oreshya Petryk, Natalka Glusko, Alex Wirlo, Oksana Kraus (advisor), Natalka Dabrowny, Ivanka Hanushevsky, and Sonya Borys. Kneeling left to right: Zenon Borys, Antin Petryk, Lev Iwashko, Taras Kowal, Danylko Glushko, and Roman Kowal.

The Rochester Ukrainian community is buzzing with excitement. In May of this year, a new Ukrainian dance ensemble, calling itself "Mamai," made its debut. The ensemble consists of many multitalented individuals who dance, sing, and play Ukrainian instruments for the purpose of preserving their Ukrainian culture. Mamai, however, represents more than the birth of just another dance ensemble. Its members are a new generation of community activists who are getting involved, picking a cause, and helping those in need while they do something they all love. After their inaugural performance, they chose to help children and generously donated \$100 to the UNWLA's Milk and Roll Fund.

Their choice comes as no surprise. Most of these talented young people are graduates of UNWLA Svitlychka classes who have remained active in Rochester's Ukrainian community throughout their formative years. Several of the young ladies have helped out as teacher aides. Two of them, Nickole Riedl and Larissa Cholach, became understudies, and last year, took over as teachers of Branch 120's Svitlychka. They also joined the UNWLA and are now working on other noteworthy causes as they nurture the youngest children in the community and help preserve our Ukrainian heritage.

From the editor. We appreciate articles about UNWLA activities and accomplishments. Seasonal and holiday stories, poems, letters, and profiles of individuals whose achievements are interesting or inspirational are also welcome. Please forward your articles and photographs to English language editor Tamara Stadnychenko c/o UNWLA headquarters. We ask that all contributors include a telephone number to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Tasty Winter Treats

La Gougère

*A specialty from the French province of Bourgogne
contributed by Hélène Turkewicz Sanko*

8 oz. water
3 oz. unsalted butter
½ tsp. salt
8 oz. sifted flour
4 eggs
7 oz. grated French Gruyère cheese
1 egg yoke (and a pastry brush)

Preheat oven to 400.
Bring the water, butter, and salt to a boil.
Remove from heat and add flour.
Mix until it forms a ball.
Put back on heat just enough so that the dough makes a mass.
Let it rest 5 minutes.
Add the eggs, one at a time.
Finally add the grated cheese.
Spoon out dough on a baking sheet.
Brush the balls of dough with the beaten egg yolk.
Bake at 400 for 18 to 20 minutes.
Yields about 40 pieces.

Chicken Corn Chowder

½ medium onion, chopped
¼ cup butter
½ stalk celery, including leaves, chopped
1 quart chicken bouillon
2 medium potatoes, diced
1 bay leaf
⅔ cup dry milk powder
10 oz. package frozen corn
16 oz. can of kidney beans (drained)
1 cup cooked, diced chicken

Dash of pepper
Fry onions in butter in large soup pot over medium heat until tender.
Add celery and cook until tender, stirring occasionally.
Stir in bouillon, potatoes, bay leaf
Cover and simmer until potatoes are tender (about 30 minutes)
Remove from heat; puree in blender
Pour back into soup pot; let cool slightly
Stir in powdered milk until smooth
Add corn, beans, chicken, and pepper
Heat again until corn is tender.

Irene's Torte

Contributed by Christine Chomyn Izak.

3 sticks margarine (or butter)
3 cups flour
3 egg yolks (save egg whites)
2-3 tablespoons of sour cream
crushed walnuts
¾ cup sugar
1 can evaporated milk
2½ sticks of sweet butter
shaved chocolate (optional)

To make dough, cut margarine, flour, and egg yolks into each other. Add sour cream and refrigerate for 2-3 hours (or overnight). After dough has been chilled, cut into four equal pieces.

Preheat oven to 400 degrees and grease a small spring form pan. Roll ¼ of the dough and sprinkle with crushed walnuts. Roll over with rolling pin and place on bottom of pan.
In mixing bowl, beat the 3 egg white with the ¾ cups sugar until creamy. Pour ¼ of the cream over dough (about ¼-inch thick) and bake for 20-25 minutes in top part of oven. Repeat process until four dough sections are baked. Allow dough to cool.

To make cream filling, beat evaporated milk and sweet butter together until light. Begin stacking the four layers of dough, spreading equal portions of the cream filling between each layer. Let stacked cake stand for two hours. Decorate top with crushed walnuts or shaved chocolate.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

ЕКЗЕКУТИВА І ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
ВІТАЄ 86-ий ВІДДІЛ СУА у НЬЮ-ДЖЕРЗІ з 40-літнім ЮВІЛЕЄМ!

Дорогі читачі!

Інавгурація Президента України Віктора Ющенка відбулася 23 січня 2005 р. Я мала честь бути запрошена на неї як голова Союзу Українок Америки. Запрошення надійшло 18 січня 2005 р. заходами депутата Верховної Ради України Лілії Григорович. Я відразу вирішила їхати до Києва. Зрозуміло, що як і попередніх разів, кошти, пов'язані з дорогою, я покрила особисто. Спершу потелефонувала до директора авіакомпанії "АероСвіт" Миколи Кравця, який негайно полагодив мої квитки і сказав прибути до літака на 4:30 год. Таку обслугу в останній хвилині можна дістати лише в українській авіакомпанії та особливо за таку помірковану плату. Складаю сердечну подяку Миколі Кравцю та усім працівникам авіакомпанії "АероСвіт" у Нью-Йорку і у Києві за надзвичайно солідну обслугу.

Радію, що мала нагоду бути свідком цих історичних святкувань.

У Києві мене зустріла на летовищі Л. Григорович, яка відразу ж зазначила, що наша програма наступних декількох днів є дуже завантажена.

Прямо з летовища ми попрямували до Ліцею ч.100, що на вулиці Покровській 4. Ця вулиця сьогодні затишна. Колись вона була частиною головної магістратури Подолу. Сьогодні на будинку висить лише табличка "Пам'ятник архітектури XIII-XIX ст.". Покровською вулицю названо на честь споруди 1766 р. Покровської церкви. XV ст., вулиця була відома під назвою Гнила, а раніше Різдвяна, Добромильська. Сьогодні важко уявити собі, що ця затишна вулиця була осередком громадського життя міста Києва.

Ми прибули до цієї школи на відкриття Всеукраїнського дитячого форуму, де у великій залі висів напис "Держава, яка чує дітей". Завдання форуму було відсвяткувати 15 річницю Конвенції ООН про права дитини. На цей форум з'їхалося 338 осіб з різних областей України.

На відкриття форуму прибуло багато достойних гостей з уряду. Депутат Верховної Ради України та голова Союзу Українок Л. Григорович прочитала привіт Президента України Віктора Ющенка. Міністер освіти Василь Кремінь виступив з великим признанням про цей небувалий перший в країні форум. Багато інших гостей висловлювали признання учителям за скликання цієї імпрези, був і представник ООН ЮНІСЕФ у Києві.

Молодь почала свій виступ такими словами "Ми просимо вас у своїх діях керуватися принципом, щоб кожна дитина у нашій державі мала права, можливості та захист щодо охорони здоров'я, освіти, реалізації права на турботу і піклування, права вільно висловлювати свої погляди.

"Ми хочемо бути вам гідними помічниками на шляху побудови демократичної, правової, соціальної держави в Україні. Ми хочемо звернути увагу на забезпечення рівного доступу до якісної освіти, а тому вважаємо потрібним внести наступні пропозиції" і тут вичислили всі точки, які знаходяться у тексті Конвенції ООН для прав дитини. Форум обговорював і зробив підсумки та передав урядові України свої вимоги.

Далі читали: "Ми вважаємо за доцільне звернути Вашу увагу на реалізацію права на охорону здоров'я у нашій державі" і відразу ж внесли ряд пропозицій.

*Ірина Куровицька (третья ліворуч), Василь Кремінь,
Ліля Григорович серед учителів Ліцею „Поділ”.*

“Ми просимо Вашої допомоги, підтримки, щодо врахування інтересів наших дітей у діях органів засобів масової інформації, а тому вносимо наступні пропозиції (бажаю їх вичислити бо вони важливі у кожній країні):

морально-етична цензура:

- а) дитячих програм, мультфільмів і фільмів;
- б) обмеження соціально-небезпечної реклами.

Соціальною рекламою повинна враховувати такі аспекти виховання:

- а) патріотичність;
- б) культура;
- в) гармонійний розвиток;
- г) здоровий спосіб життя.

Доступ до інформації для дітей у селах та малих містах.

Співпраця ЗМІ з громадськими та молодіжними організаціями.

Юридичні зобов'язання всіх каналів до добровільної конкуренції.

Розповсюдження корисної інформації у друкованих матеріалах.

Багато інших справ, але вищезгадані можуть використовувати діти різних шкіл поза межами України.

Також звернули увагу на дітей, які потребують особливої уваги – як і обдаровані діти – діти з психічними та фізичними вадами, діти сироти, діти позбавлені батьківської опіки, діти з асоціальних родин і діти у конфлікті. До усіх цих вичислених категорій були вимоги і поради, як дійти до запланованої мети.

Я відбула зустрічі з Іриною Голубевою, головою Національної Ради Жінок України, яка повідомила, що Генеральна Асамблея Європейського Центру Міжнародної Ради Жінок, яка проходила 18-21 листопада 2004 р. у місті Анкара, Туреччина, визначила Україну країною проведення наступної Генеральної Асамблеї ЄЦМРЖ, яка проходить у Києві 26-29 травня 2005 р. Радію, що НРЖ України здобуває поважне місце у цій міжнародній надбудові. На жаль, наша делегація не зможе взяти участь у цій конференції тому, що це час XXVII Конвенції СУА.

Також зустрілися з головою УВКР Миколою Горинем, який готується до нарад наприкінці лютого та до наступного форуму, який відбудеться у серпні 2005 р. Прибули до канцелярії Левко Довгович зі Словаччини та Ярослава Хортяні з Угорщини, які також прибули на інавгурацію Президента України.

Ми раділи, що змогли провести таку зустріч з головою УВКР Миколою Горинем. УВКР – організація, яка об'єднує нас – діаспору з материком.

Інавгурацію Президента України було дуже добре освітлено на сторінках преси, телебачення та на інтернеті, тому описувати цю частину моєї поїздки не буду, розкажу про події, яких так точно не описувала преса.

Хочу поділитися найінтимнішим моментом мого побуту у Києві під час інавгурації, а саме: коли Президент України складав квіти до пам'ятника Шевченка, Грушевського, а опісля пішов на зустріч з козацтвом на Майдані, де одержав козацьку мантію і булаву, відтак проходив майдан і вітався з нами.

Л. Григорович запросила мене взяти участь у ще одних святкуваннях: бути присутньою в Соборі св. Софії, куди Президент України Віктор Ющенко прийшов молитися. На нього чекали представники різних церков і конфесій України, щоб поблагословити його на великий і відповідальний шлях. Кожний ієрарх у своєму слові бажав Віктору Ющенкові здоров'я, витривалости, довершення завдань і Божого Благословення.

Я мала нагоду передати привітання Президентів України від імени США. Також я передала запрошення першій дамі України Катерині Ющенко від Міжнародної Ради Жінок виступити у березні ц.р. на Комісії Статусу Жінки ООН.

Дякую Вам усім, що дали мені нагоду бути головою нашої організації в дуже цікавий історичний час.

Слава Україні!

Боже благослови Америку!

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

89-ий Відділ США ім. Лесі Українки, Кергонксон, Н.-Й.

Загальні збори Відділу відбулися 14 січня 2005 р. Збори відкрила Анна Слободян, провадила Зеня Ковальська, секретарювала Михайлина Баран.

Управу Відділу вибрали у такому складі: Льоля Савська – голова Відділу, Анна Слободян – заступниця голови, Михайлина Баран – секретарка, Филипа Стапай – скарбник.

Референтки: Стефанія Барановська – культурноосвітня, Зеня Ковальська – імпрезова, Михайлина Баран – пресова, Розалія Головка – стипендійна, Мелянія Кокорудз – суспільної опіки, Анна Слободян – зв'язкова, Ольга Равлюк – виховна, Марія Мороз – мистецько-музейна, Сильвія Кузів, Христина Головата і Леся Пілат – господарські.

Контрольна комісія: Агнеса Хоманчук (голова), Дарія Барон, Леся Пілат (членки).

Грамоти за довголітню працю отримали Агнеса Хоманчук (скарбник), Меланія Кокорудз (референтка суспільної опіки).

Вітаємо нову членку нашого Відділу Филу Стапай!

Михайлина Баран, секретарка.

46-ий Відділ США ім. Олени Теліги, Рочестер, Н.-Й.

Загальні збори Відділу відбулися 16 січня ц. р. Президія: Стефанія Вовкович (голова), Ляриса Харамбура (секретар).

Управа Відділу: Параня Смит – голова Відділу, Зеня Кужіль – заступниця голови, Стефанія Стенфілд – протоколярна секретарка, Уляна Баб'юк – кореспонденційна секретарка, Анна Білоус – скарбник.

Референтки: Слава Коба – організаційна, Стефанія Вовкович – культурно-освітня, Катя Кузик – зв'язків, Ляриса Харамбура – пресова, Надя Трач – суспільної опіки, Таня Баб'юк – виховна, Ірина Ольшанська – мистецько-музейна, Оля Колинч – господарська.

Контрольна комісія: Галя Малаховська – голова, Леся Павлович і Аня Бейлі – члени.

Ляриса Харамбура, пресова референтка.

Вельмишановні пресові референтки!

Дякуємо за ваші повідомлення про працю округ і відділів, які віддзеркалюють самовіддану працю нашої організації.

Просимо всі дописи надсилати не пізніше двох тижнів від дня відбутої імпрези.

Ред.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ВШАНУВАННЯ 500 ГЕРОЇНЬ КІНГІРУ

29-ий Відділ СУА ім. 500 Героїнь Кінгіру, Чикаго.

29-ий Відділ СУА ім. 500 Героїнь Кінгіру і Відділ ОЖОЧСУ ім. Алли Горської в Чикаго, створивши спільний комітет, zorganizували громадське вшанування 500 Героїнь Кінгіру у 50-ліття їхньої загибелі. Це свято відбулося 21-го листопада 2004 р. Розпочалося воно соборною Панахидою у Соборі свв. Володимира і Ольги. Після панахиди, в Українському Культурному Осередку відбулася поминальна зустріч з програмою і полуденком. До участі були запрошені усі жіночі організації міста Чикаго і околиць, парафіяльні сестрицтва, молодечі організації та широка громада Чикагської метрополії. У траурно прибраній залі, з терновим вінком у центрі, доповідачі засвітили 5 великих свічок, як символ 500 загиблих, а усі присутні, вшанувавши кінгірських героїнь хвилиною мовчання, засвітили у їхню пам'ять свічки на своїх столах. Відповідно до теми свята прозвучали клясичні твори для фортепіано, мистецько виконані Л. Туркало, а квітет СУМ "Вінок", члени ОДУМ і Пласту показали монтаж, складений з віршів та пісень. Зодягнені у свої однострої, вони доповнили програму читанням віршів присвячених героїням Кінгіру. Спомини очевидців, колишніх в'язнів Кінгіру, С. Фомуляк і М. Кушпети-Пет-

рошук, які вони надіслали з України, і портрети яких видніли на фоні сцени, прочитали членки нашого комітету.

Оплесками вшанували присутніх у залі колишніх воїнів УПА Н. Голян, І. Камінську, М. Ріпецьку. Поблагословивши трапезу, о. Я. Мендюк переніс усіх думками в Україну, де, саме в той час, завершувалися вибори президента. Свято-поминки, яке удостоїли своєю присутністю багато людей, було прекрасно організовано, а дух єдності з Україною, яка у цей день відстоювала свої демократичні і національні права, за які гинули в'язні Кінгіру 50 років тому, опромінював і кріпив на душі усіх присутніх.

Не можна не згадати дружньої і гармонійної співпраці комітету наших двох організацій – 29-го Відділу СУА імені 500 Героїнь Кінгіру і Відділу ОЖОЧС ім. Алли Горської, яка залишиться у нас милим спомином і прикладом до наслідування у майбутньому.

Прибуток з цієї імпрези вирішено передати колишнім в'язням Кінгіру, які тепер проживають у різних областях України.

Люба Коломиєць,
культ-освітня референтка 29-го Відділу СУА.

ЮВІЛЕЙ ІРЕНИ КАШУБІНСЬКОЇ

Три покоління родини. Р. Брехун, С. Недільська, О. Кіпа, Д. Брехун, В. Лиско, М. Лиско, В. Лащик, Р. Цегельський, С. Тутла, Д. Тутла, д-р А. Кіпа, у центрі Ірена Кашубинська, О. і А. Тутли.

У неділю, 14 листопада, у Шевченковому домі Парми, Почесна членка СУА Ірена Кашубинська відзначила своє 90-ліття. Важко знайти таку ділянку громадського життя Парми, до якої б не виявила зацікавлення та уваги наша шановна ювілянтка. То ж цілком зрозуміло, що за святково прибраними столами зібрались не лише союзнянки, а також представники місцевих клубів, мешканці Шевченкового дому, знайомі і близькі.

Після щирого та багатоголосого “Многая літа” трапезу благословив о. Мітрат Михайло Польовий. Він прочитав також привітання від Владики Роберта Москаля. Від Головної Управи СУА прочитала поздоровлення і вручила грамоту Почесна членка СУА, голова Округу Огайо Іванна Шкарупа. Голова 33-го Відділу СУА, до якого належить Ірена Кашубинська, Оля Дем’янчук розповіла про життєвий шлях, громадську діяльність ювілянтки.

Ірена Кашубинська народилася 15 листопада 1914 року в патріотичній священичій родині с. Угринів на Сокальщині. Багато членів цієї шанованої родини залишили помітний слід не тільки як віддані парафіяни нашої української церкви, але й як активні громадські діячі і

патріоти. Заступаючи сотника Романа Шухевича в бою з комуністичними партизанами загинув у 1944 році брат Ірени сл. п. Роман. Сестра Ірени, б. п. Стефанія вже тут, на еміграції, зробила багато корисних справ для української церкви, нашої громади та Союзу Українок. Сама Ірена, інженер-агроном за фахом, протягом багатьох років членства в СУА очолювала різні референтури, постійно виявляла власну творчість у пошуку різних шляхів покращання і урізноманітнення його діяльності. Саме вона стала ініціаторкою переходу з двох ступенів Головної Управи на три, шляхом створення Округ. Ця система діє в СУА і тепер, що свідчить про доцільність такого удосконалення. За багатосторонню і віддану працю в нашій жіночій організації XXI Конвенція СУА, яка відбулася у Клівленді 1987 року, відзначила Ірену Кашубинську Почесним членством. Та не лише в СУА вона була активною. Завжди турбувалася про збереження і передачу наших народних традицій та звичаїв молоді, ініціювала створення у різних куточках Америки курсів українського декоративного мистецтва та кулінарії, належала до комітету будови Катедри св. Йосафата у Пармі. Крім громадської діяльності, ми знаємо її і як

чудового знавця українського народного мистецтва, фолкльору, побуту і традицій. Понад 100 експонатів з її власної збірки старовинних сорочок Сокальщини і, зокрема, Угринова були представлені на виставці „Збереження спадщини”, яку вона організувала в Українському Музею у Нью-Йорку 1997 року. Наша союзниця і тепер не є без діла – опікується капличкою при Шевченковому домі, домівкою США. Її завжди відзначають такі риси як працьовитість, рішучість, активна позиція у всіх ділянках життя нашої громади.

Багато цікавого до вищесказаного додали д-р С. Воляник – голова Клубу сеньйорів при Катедрі св. Йосафата, членкою якого є наша Ірена, а Роман Стахур – про її участь в діяльності Дискусійного Клубу в Домі Шевченка. Союзниця Євгенія Бенко, краєнка Ірени Кашубинської, розповіла про її постійну допомогу особам, що потерпають від нестатків в Україні.

Час за смачною трапезою проходив непомітно... Спогади нашої союзниці Ірени Барнич-Дубас, яка знає Ірену Кашубинську ще з молодих років, змінили поздоровлення від Шевченкового дому М. Миронович, а від 12-го Відділу США – його голови Дарії Федорів. Велике зацікавлення у присутніх викликало привітання виголошене від імени усієї родини А. Кіпою, ректором УВУ в Мюнхені. Були також віршовані поздоровлення: „Молитву-поезію в честь Ірени Кашубинської” склала і прочитала присутнім Марта Воляник-Віганд, а Ніна Сікора – віршоване привітання від Округи Огайо.

Закінчуючи цей допис, хочу ще раз від усієї нашої Округи привітати Ірену Кашубинську з ювілеєм і побажати їй доброго здоров'я і многих літ!

Ніна Сікора,
пресова референтка Округи Огайо.

ПОКАЗ МОДИ

31 жовтня 2004 року в українському культурному осередку Чикаго, заходами 101-го Відділу США, відбувся показ моди.

Оленка Матвіїшин, голова 101-го Відділу США, відкрила це свято словами вітання. Вона вітала дизайнерів, а саме: Степана Тесляка з м. Львова, Наталію Назарову з м. Чикаго, Сузан Джейн Ленгворді з м. Чикаго, Олександрю Данилишин із Тернополя-Чикаго, Оксану Мальярчук із Києва-Чикаго.

Ці чудові дизайнери представили ряд одягу на осінню тематику, вечірні та весільні сукні, роботи з шовку і багато іншого. Зупинюся детальніше на кожному дизайнері.

Степан Тесляк закінчив Львівську Академію Мистецтв, факультет моделювання одягу у 1980 році. Був учасником міжнародних виставок та конкурсів, а у 1995 році заснував у Львові власну фірму „Будинок моди Степана Тесляка”, для творення колекції жіночого та чоловічого одягу.

„Мій улюблений стиль дизайну – класичний. Класичний стиль у наші дні став захистком для людей, що прагнуть у моді до спокою, комфорту і елегантно практичності. Цей стиль не лишається незмінним, він постійно збагачується елементами з інших стилів”. Улюблені кольори: зелений, білий.

Наталія Назарова дипломована у Дніпропетровському та Московському університетах в ділянці архітектури, у 1993 році захистила диплом магістра у Львівському інституті декоративного та прикладного мистецтва на факультеті дизайну одягу та шкіри. Працювала в різних фірмах, брала участь у виставках в Європі і Америці. 1998 року заснувала власну фірму „Студія Н” в Чикаго. З того часу користувалася успіхом у своїх клієнтів.

Наталія вважає себе дизайнеркою для сучасної жінки, яка активна професійно і соціально. „Щоб вона була одягнена з ранку до вечора сучасно, елегантно і вигідно. Люблю матеріали натуральні, а кольори такі, що віддзеркалюють кольори природи”.

Наталія творить також вишуканий одяг на особливі okazji – вечірні та весільні.

Сузан Джейн Ленгворді почала творити фасони і шити у дитинстві, коли їй шойно сповнилося 5 років. Пізніше її палке зацікавлення спонукало до створення колекції дитячого одягу під назвою „Вулиця добрих дітей”. Згодом вона повернулася до школи та одержала диплом магістра історії мистецтва у Сиракузькому університеті. Незабаром вона заснувала нову фірму „С. Й. Ленгворді. Инк.”.

Сузан багато подорожувала. Відвідала

Японію, Індію, Європу. Тепер планує здійснити поїздку до Італії і до Гуанан в Китаю, де візьме участь у показі моди.

Її колекція на осінь 2004 року є контрастною, включає дорогі і вигідні тканини і шкіру (несиметричні лінії та викінчення). Усе придумано для прогресивної сучасної жінки.

Олександра Данилишин одержала диплом Московської текстильної Академії у 1995 році. Вона брала участь в багатьох виставках у Східній Європі.

З часом Олександра створила свою власну техніку, яка включає елементи традиційного батіку з Індонезії, японське розоме, китайське малювання чорнилом. Вона почала виконувати особливі хустини, які ручно мальовані.

Олександра живе тепер в Чикаго, де у 2001 році відкрила „Сілквей Студіо”. Кожна її колекція базована на добре дослідженій темі. Найновішою її темою є „Водні німфи”. Ця колекція була навяна малюнками Клода Моне. Усі речі мальовані та шиті у студії Олександри. Кожний текстильний твір виконаний в складній техніці, яку Олександра виробила за 10 років праці. Це техніка мистецької гри воску, фарби і пари на текстильному тлі.

Моделі **Оксани Малярчук** і її творчої групи вже давно зарекомендували себе на українському ринку, у Росії, Німеччині, Голландії і в Америці. Початок самостійної творчої роботи припав на 2001 рік, коли колекції Оксани мали великий успіх на українських та міжнародних конкурсах та виставках.

Тепер Оксана живе в Чикаго і розробляє нові творчі ідеї для своєї студії. Характерними для виробів є використання великого спектру квітів та поєднання ручної і машинної вишивки. Застосування спеціальної технології у виконанні квітчатих узорів, це техніка авторського винаходу Оксани Малярчук.

Вона виготовувала костюми і вечірні наряди для „Міс України” на міжнародний конкурс у 2003 році. Оксана творить особливі моделі і підбирає їх індивідуально для кожної клієнтки. Кожна сукня у її колекції має назву і своєю красою створює надзвичайний настрій.

Крім одягу присутні мали можливість бачити наместа Ляриса Кецало з Чикаго, торбинки Дзвінки Щипановської та Наталії Хомів (Косів-Чикаго). Музичний супровід здійснювала Ліля Туркало. Заля була прибрана чудовими квітами Тетяни Шелехової із Чикаго.

Вечірня сукня, робота Оксани Малярчук.

Вовняні плащі з народними мотивами, роботи Степана Тесляка.

Полуденок, лотерея, придбаний гардероб після програми додали ще більше піднесеного настрою кожному.

Заробіток із цієї імпрези був призначений на Стипендійний Фонд СУА та Катедральну Школу св. о. Миколая в Чикаго.

М. Щерб'юк, пресова референтка відділу.

СТЕФАНІЯ КУШНІР

26 серпня 2004 р. відійшла у вічність членка 34-го Відділу СУА в Коговзі, Н.-Й., бл. п. Стефанія Кушнір.

На поминальному богослуженні Української Католицької Церкви о. декан Володимир Марущак у зворушливій проповіді згадав останні хвилини життя Стефанії, яка відійшла у глибокій вірі до Всевишнього і до людей.

Голова Відділу Марія Мацюк, поклавши грудку землі з України в домовину, щирими словами прощалася зі Стефанією в імені членок нашого Відділу.

На тризні секретарка Відділу розказала про життя Стефанії.

Стефанія народилася 1907 р. у селі Денисів Козівського району на Поділлі у заможній селянській родині. Там провела юні роки, одружилася з Григорієм Кушнірем та виховала двоє дітей – Уляну і Євгена.

Після скитальських мандрівок під час війни 1948 р. приїхала з родиною до Коговзу, Н.-Й. і одразу з чоловіком включилася у життя української громади. Працювала над відновленням 34-го Відділу СУА, у якому потім віддано працювала 53 роки.

У великому горі залишила дочку Уляну Омецінську, активну і віддану членку нашого Відділу та інших організацій Олбанської Округи.

Пам'ять про Стефанію Кушнір ще довго житиме у згадках наших членок.

Дочка Стефанії Кушнір Уляна з чоловіком Олегом і дітьми та внуками у світлу пам'ять Матері і Бабусі склали 100 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Анна Гогоша, секретар 34-го Відділу СУА в Коговзі, Н.-Й.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

ІРИНА ДОРОЩАК

Ірина з Вариводів Дорошак відійшла у вічність 31 липня 2004 р.

Народилася Ірина 24 листопада 1915 р. у місті Ланчин Долинського повіту в Україні, мала ще три брати і сестру Оксану (Салдит).

Батько Ірини Юліян був лісничим, мати вчителькою. Середню освіту Ірина здобула в Дівочому Інституті у Перемишлі. Під час Другої світової війни Ірина емігрувати до Відня у Австрії, де мала нагоду продовжувати навчання і здобути звання магістра фармації. 1944 р. одружилася з лікарем Семеном Дорошаком. Згодом родина Дорошаків з дочкою Надією виїхали до переселеного табору в Міттенвальді у Німеччині. У таборі народилася ще донька Христина. 1951 р. родина Дорошаків переїхала до Америки, міста Бофало, Н.-Й.

Не гаючи часу, Ірина стає активною членкою 49-го Відділу СУА і з охотою призначає свій вільний час для праці у Відділі, очолює його у 1967-1969 рр. Коли Відділ відзначав 35-ліття існування (заснований 1968 р.) у співпраці з іншими членками Ірина подбала, щоб свято було якнайкраще проведене, запросила д-р Марусю Бек для виголошення головної доповіді.

Крім голівства Ірина займала і інші пости у Відділі: була культурно-освітньою і пресовою референткою, скарбником, членом Контрольної комісії.

Від 1984 р., коли за її ініціативою Відділ став членом американської Боффалівської Федерації Жіночих Клюбів, була зв'язковою Відділу до 1996 р. Упродовж 7 років була заступницею голови Округи Північного Нью-Йорку.

Родина Дорошаків щедро підтримувала Стипендію і інші акції СУА, УМ і ін., Ірина завжди брала участь в Округних з'їздах і Конвенціях СУА, передплачувала журнал "Наше Життя", а коли вже не могла його читати передавала пожертви на Пресовий Фонд. За працю в СУА була нагороджена Почесною грамотою від Округної Управи Округи Північного Нью-Йорку.

Ірина була активним членом Управи місцевого Пласт-приятю, членом Управи Українського

ДАРІЯ ДРЕВНИЦЬКА

28 грудня 2004 р. минув рік, як відійшла у вічність членка 9-го Відділу СУА св. п. Дарія Древницька з дому Феданків.

Дарія народилася 5 квітня 1930 р. в Маняві на Поділлі в Україні та приїхала з родичами до Америки 1949 р. Родина поселилася у Бінггемптоні, Н.-Й. 1957 р. Дарія одружилася з Теофілем Древницьким і виїхала до Клівленду, Огайо, де стала членкою 12-го Відділу СУА і дуже активно працювала.

1988 р. Дарія з чоловіком переїхали до Бінггемптону, Н.-Й. Дарія активно включилася у працю 9-го Відділу СУА. Мала мистецький талант, проводила курси силяння герданів і виготовлення прикрас на ялинку. На різдвяних і великодніх базарах печивом і писанками Дарці захоплювалися глядачі. Коли вирішили вишити комплект обрусів і рушників до церкви, Дарія була однією із перших, хто зголосився до цієї праці. Вона також для церкви вишила ікону і два комплекти фелонів.

У нашій пам'яті Дарця залишається талановитою, ввічливою і завжди готовою допомогти добрими порадами і працею.

У смутку залишилися чоловік, дочка Зоряна з чоловіком, внуки і її сестри.

Нехай пам'ять про неї збережеться на довгі роки у наших серцях.

Управа 9-го Відділу СУА.
Марія Зобнів, голова.

Золотого Хреста, членом Управи УАКРади та членом парафії церкви св. Івана Хрестителя в Кенмор, Н.-Й.

Останні шість років, знеможена недугою, провела під дбайливою опікою старшої дочки Наді (членка 97-го Відділу СУА), і зятя д-ра Рея Бергенстаків.

Похоронні відправи відслужили парох церкви св. Івана Хрестителя о. Степан Кукліч та о. декан Мар'ян Процик. Спочила Ірина у могилі біля чоловіка д-ра Семена на цвинтарі "Mt. Olivet" в Кенмор, Н.-Й.

Прощай дорога посестро, нехай довгою буде пам'ять про Тебе, а гостинна американська земля легкою.

Членки 49-го Відділу СУА у Боффало, Н.-Й.

"НАШЕ ЖИТТЯ", ЛЮТИЙ 2005

МАРТА ПОСТОЛОВСЬКА

*Прощай душе, ідеш від нас,
Прощай на віки нині.
В далекий край ідеш від нас,
Лишаєш жаль родині.*

Та чи тільки родині? Марта Мотря народилася 1921 р. в Тисьмениці, біля Івано-Франківська, в родині Гришків. У 1941 році одружилася з Йосифом Постоловським. Декілька років вони провели щасливо на рідній землі. Згодом довелося мандрувати у невідоме, мандрівка, яку багатьом довелося пройти. Табори, де прийшла на світ доня Анночка, яка була для Марти найбільшою радістю, виїзд на поселення до Америки та перші кроки на новому місці були важкими. Прийшли наслідки – недуга. Та все-таки Марта включилася в нашу громадську працю. Була членкою 81-го Відділу СУА і багато років очолювала референтуру Суспільної опіки. Належала до УКРади, 175-го Відділу УНС. Була дуже жертвовною.

Залишила у великому горі чоловіка Йосифа, доньку Анну Александер з чоловіком, внучку Лесю Лелій з чоловіком та правнучу Ешлей, близьку і далеку родину в США та в Україні.

Відійшла у кращий світ 16 грудня 2004 р.

Спи спокійно, наша посестро. Хай гостинна американська земля буде Тобі легкою. Вічна Тобі пам'ять!

* * *

У св. пам'ять Марти Постоловської складаємо 25 дол. на Пресфонд журналу.

Олена Папіж.

ДОБРОДІЙСТВО

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ПОЖЕРТВИ У ЛИСТОПАДІ 2004 р.

Сиротам в Україні від Округної Управи СУА в Чікаго **1,000 дол.** склала голова Округу **Люба Калін**.

На допомогу “Бабусям” в Україні **200 дол.** склав 118-ий Відділ СУА у Гюстоні.

Марта Нукас, голова Відділу.

У пам’ять бл. п. **Марії Гордійчук** на допомогу Україні склали: **45 дол.** – Марта Караман (донька), **50 дол.** – Мирослава Футей, **30 дол.** – Марія Федьків, **25 дол.** – Френсис Евангеліста. **Разом 150 дол.**

Марта Карман.

На допомогу “Бабусям” в Україні **100 дол.** склала **Уляна Тимкевич** (через 86-ий Відділ СУА).

На допомогу “Бабусям” і сиротам в Україні **45-ий Відділ СУА** в Дітроїті склав **100 дол.**

Стефа Король, голова Відділу.

У світлу пам’ять бл. п. **Богдана Гамерського** сиротам в Україні **50 дол.** склав **Богдан Котис** (через 83-ій Відділ СУА).

Лідія Закревська, скарбник Відділу.

У світлу пам’ять бл. п. **Богдана Гамерського** сиротам в Україні **50 дол.** склала **Марта Пацлавська**.

У світлу пам’ять бл. п. **Богдана Гамерського** сиротам в Україні склали **50 дол.** **Зеновій** і **Ольга Касараби**.

На допомогу “Бабусям” в Україні **24-ий Відділ СУА** в Елізабет, Н. Дж. склав **50 дол.**

“Бабусям” в Україні **40 дол.** склала **Марта Воляник-Віганд** (через 33-ій Відділ СУА).

Лукія Медицька, скарбник Відділу.

З нагоди дня народження вітаю свою довголітню приятельку **Христину Певну**. Бажаю їй міцного здоров’я та многих щасливих літ!

На допомогу “Бабусям” і сиротам в Україні складаю **25 дол.** **Варка Цюлко-Бачинська**.

У світлу пам’ять бл. п. **Богдана Гамерського** на допомогу сиротам в Україні **Лариса** і **Леонард Луценки** склали **25 дол.**

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

На закуп повивальних столиків для передчасно народжених дітей у міському клінічному пологовому будинку ч. 2 у Луганську по **160 дол.** склали **Олександр Голюка** та **Анна** і **Володимир Саф’яни**, **25 дол.**

– **Марія Могилина** (через 83-ій Відділ СУА). **Разом 345 дол.** **Лідія Закревська**, скарбник 83-го Відділу.

МОЛОКЕ І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

59-ий Відділ СУА у Балтиморі склав **500 дол.** на сніданки дітям в Україні.

Оксана Б. Коропецька, голова Відділу.

У світлу пам’ять батьків **Михайла** і **Софії Юстина Мотика** склала **200 дол.** (через 10-ий Відділ СУА) на сніданки школярам України.

Теодозія Гарасевич, голова Відділу.

118-ий Відділ СУА у Гюстоні склав **100 дол.** на сніданки школярам України.

Марта Нукас, голова Відділу.

Наймолодшим школярам України **100 дол.** склала **Мері Федірко** (через 1-ий Відділ СУА).

Стефанія Гуменюк, скарбник Відділу.

24-ий Відділ СУА в Елізабет, Н. Дж. склав **50 дол.** на сніданки дітям в Україні.

У світлу пам’ять **Романа Гараса**, сина колишньої членки св. п. **Анни Гарас** складаємо **25 дол.** на сніданки школярам в Україні. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Надія Цегельська, голова 91-го Відділу СУА.

На сніданки школярам в Україні **10 дол.** склала **Анна Юшок**.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Варка Бачинська,
референтка Суспільної опіки СУА.

Нам пишуть...

Слава Ісусу Христу!

Дорогі Союзянки!

Нещодавно я мав приємність зустріти Почесну голову СУА п. Анну Кравчук, яка перебувала у Бостоні на річній Конвенції Українських Ветеранів Америки. У час мого служіння духовником для групи богословів з України, які навчалися на богословському факультеті Загребського Католицького університету в м. Джаково, у Хорватії завдяки старанню Анни Кравчук та посередництву о. Петра Овада, декана Боснійського деканату нам було надано фінансову допомогу від Союзу Українок Америки. У цей час для нас це була значна поміч і за це я ще раз хочу сердечно подякувати всім жертводавцям та засновникам Стипендійного фонду. Від себе особисто та від всіх колишніх семінаристів, а тепер уже свяще-

ників Української католицької Церкви прошу прийняти запевнення наших священних молитов та підтримку Вашої організації.

При цій нагоді хочу знову привітати шановну п. Анну Кравчук з високим призначенням її командиром Українських Американських Ветеранів.

Залучую мою пожертву у сумі 100 дол. на Стипендійний фонд СУА для підтримки студентів в Україні.

Щиро Ваш у Христі Господі,
о. Ярослав Налисник, декан Бостону.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ за ГРУДЕНЬ 2004 р.

Щиро дякуємо д-р Олександрі Школьник з Акрон, Ог. за княжий дар (18 тисяч дол.) на Тривалий Фонд ім д-р Олександри Школьник. Зокрема дякуємо за довголітню підтримку Стипендійної акції СУА. Завдяки спонсорванню українських стипендіаток у Бразилії, підтримки Інституту Катехиток Серця Ісусового та Колегії св. Ольги у Прудентополісі, Парана, Бразилія багато дівчат здобули освіту і продовжують виховну працю своїх попередниць. Спасибі Вам!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

2,000 дол. – д-р Олександра Школьник (33);
1,050 дол. – 67-ий Відділ СУА у Філадельфії; 1,000 дол. – д-р Марта Войтович; 880 дол. – 12-ий Відділ СУА, Ог.; 500 дол. – Михайло Ковальчук (17), Олена Турула, д-р Богдан і Богдана Худі (28); 440 дол. – Дарія і Любомир Курилки (86), 30-ий Відділ СУА; 420 дол. – д-р Стефан Стецура (33); 330 дол. – 36-ий Відділ СУА, Ілл., 38-ий Відділ СУА, Денвер, Ко.; 250 дол. – Марія Лончина-Лісовська (53), Ірена Б. Чайковська (93), Анна Чорнобиль (47); 220 дол. – Марта М. Кордуба (18), Ірена Сайкевич, 59-ий Відділ СУА, 86-ий Відділ СУА, Н. Дж., 96-ий Відділ СУА, 98-ий Відділ СУА, Н. Дж.; 200 дол. – Тетяна Доберчак, Бернад і Анна Кравчуки (98), Melanie Hrucziuk Mazzorana (4); 150 дол. – Eustachiy Derzko, Уляна і Володимир Дячуки; 110 дол. – Igor Струтинський, Gloria Switlyk (73), UAV Post 30, Freehold, NJ (98), UNWLA Branch 85; 100 дол. – Олег і Йосефа Весоловські (22), 49-ий Відділ СУА, Боффало, Н.Й.; 50 дол. – Ewgen & Kathryn Bratach, Нестор і Ніна Шусти, Олег Склепович; 30 дол. – Гелена Ширикевич (43); 25 дол. – John W & Doreen J Rudan (86); 21 дол. – Рената Бігун (28); 10 дол. – Любов Білик; 5 дол. – Andrey Fil.

У пошану пам'яті тестів бл. п. **Олени і о. Василя Куриласів** (у річницю їх смерті в січні) складаю 100 дол. (через 78-ий Відділ СУА у Вашингтоні) – на Стипендійну акцію СУА школярам сиротам в Україні.

Ольга Хрупович-Курилас, синава.

У пам'ять **Марти В. Крамарчук**, сестри мого бл. п. чоловіка Івана, складаю 250 дол. (через 47-ий Відділ СУА у Рочестері, Н.-Й.) на Стипендійну акцію СУА. Родині висловлюю глибокі співчуття.

Марія Крамарчук, Болдер, Колорадо.

In Memory of my mother **Stefania Zmurkewycz** and my grandmother **Helena Sluzar** I am donating \$250.00 for sponsorship of a needy Ukrainian pupil in Brazil through the UNWLA scholarship Program.

Maria Zmurkewycz, Elkins Park, Pa.

Please accept my donation of \$100.00 to the UNWLA Scholarship Program in memory of my mother **Pelagia Kowalyk**, Through UNWLA, Inc. Branch 97.

Irene Burda, Williamsville, NY.

Замість квітів на могилу св. п. **Марії Ховзун** складаю 30 дол. на Стипендійну акцію СУА (через 56-ий Відділ СУА). Дочці Наталці та сестрам **Маріїці** і **Ірені** висловлюю найщиріші співчуття.

Анна Качмарська.

Вшановуючи пам'ять дорогої бл. п. **Галі Клим**, складаю 25 дол. на Стипендійну акцію СУА для сиріт в Україні. Сестрі **Оксані** з родиною висловлюю щирі співчуття.

Олена Бобиляк, 70-ий Відділ СУА.

Замість квітів на могилу дорогого родича бл. п. **Івана Турянського** складаємо 100 дол. (через 86-ий Відділ СУА) на Стипендійну акцію СУА. Дружині **Любі** та синові **Юрієві** складаємо щирі співчуття.

Богдан Полянський з дружиною **Марією** (двоюрідний брат).

Замість квітів у пам'ять бл. п. **Івана Турянського** складаємо 100 дол. на Стипендійну акцію СУА. Висловлюємо щирі співчуття дружині **Любі** з родиною.

Анна і Бернад Кравчуки.

ЩИРО ДЯКУЄМО УСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

М. Оріся Яцусь, скарбник стипендій СУА.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

ГРУДЕНЬ 2004 р. СІЧЕНЬ 2005 р.

Замість квітів на могилу нашої членки бл. п. **Світлани Чолган** складаємо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Управа і членки 83-го Відділу СУА. **Лідія Закревська**, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу нашої членки св. п. **Лідії Роговської** складаємо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Управа і членки 83-го Відділу СУА. **Лідія Закревська**, скарбник Відділу.

Вілям Никорчук склав 5 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

На Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” складаю **25 дол.**
Текля Гусяк.

На Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” **36-ий Відділ СУА** склав **100 дол.**

У світлу пам’ять **бл. п. Івана Турянського** складаю **20 дол.** (через 92-ий Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. **Тетяна Рішко.**

Заходом Ольги Дейнеко The J.P. Morgan Chase Foundation (Matching Gift & Volunteer Programs) склав **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

У світлу пам’ять дорогих друзів із хору “Думка” **бл. п. Галі Яремко та Мирона Гірняка** складаємо **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родинам висловлюємо щирі співчуття.

Ольга і Юрій Пастернаки.

Зоя Филипович, скарбник 56-го Відділу СУА, Норт-Порт, Фл.

Складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.
Леся Романишин.

Замість квітів на могилу **бл. п. Галі Степаненко-Грутяк** складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” (через 86-ий Відділ СУА). Родині висловлюю щирі співчуття. **Наталія Тур Сигіда.**

Замість квітів на могилу **бл. п. Віри Томків з Оліянів, Н.-Й.,** яка стала жертвою автомобільного випадку 7 грудня 2004 р. складаємо **50 дол.** (через 49-ий Відділ СУА в Боффало, Н.-Й.) на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Синові Богданові з родиною висловлюємо наші найщиріші співчуття.

Оксана і Михайло Салдити.
Оксана Салдит.

У світлу пам’ять **бл. п. Софії Крупки,** членки 22-го Відділу СУА в Чикаго, складаємо **225 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. **25 дол.** – 22-ий Відділ СУА; **по 20 дол.** – Іванна Горчинська, Оксана Мельник, Любомира Шеремета, Олена Харкевич; **по 15 дол.** – Ліна Басюк, Ярослава Фаріон; **по 10 дол.** – Осипа Бабій, Стефа Форович, Ольга Люшняк, Марія Малецька, Ольга Мартинюк, Дарія Менцінська, Ірена Мицик, Надія Дзидзан; **по 5 дол.** – Софія Залуцька, Іванна Городиська.

Оксана Мельник, скарбник Відділу.

У світлу пам’ять **бл. п. Ірени Дорошак,** яка відійшла у вічність 31 липня 2004 р. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” членки 49-го Відділу СУА ім. Ольги Басараб у Боффало, Н.-Й. склали: **по 100 дол.** – Емілія Дзюба, Оксана Салдит; **55 дол.** – Уляна Лоза з родиною; **по 50 дол.** – Христіна Бравн, Володимир і Ірена Бурди, Лідія Бурчинська Василина і Леся Остапи; **30 дол.** – Ореста Перейма; **25 дол.** – Анна Поліщук, Наталія Пруц, Ляриса Самотовка, Оксана Салдит, Джон і Наталя Сантарсієро, Леонід Царик; **по 20 дол.** – Ярослава Борачок, Любомир і Соня Головаті, Марія Іскало, Пелагія Ковалик, Дарія

Миколаєвич, Мирослава Райца, Лідія і Маркіян Стасюки, Марта і Мар’ян Стасюки, Домка Завадівська, Анна Заньків; **по 15 дол.** – Олександра Грега, Богуслава Лонг; **по 10 дол.** – Анна Артимович, Анна Ганицька, Ярослава Дергак, Марія Дранка, Єва Ковтало, Марія Маланяк, Анна Мельник, Анна Яцишин, Анна Седлярчук; **5 дол.** – Анастасія Пугач. **Разом 540 дол.** Родині висловлюємо щирі співчуття.

За 49-ий Відділ СУА **Уляна Лоза,** голова Відділу.

З РІЗНИХ НАГОД

З нагоди уродин Володимира Зінича складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Діонізія Брочинська.

Членки 65-го Відділу СУА прислали мені вислови співчуття з приводу смерти мого брата Нестора Ходновського з вдячності їм складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” через 65-ий Відділ СУА.
Олександра Ошудляк.

На Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” складаю: **100 дол.** у пам’ять Ігоря Витвицького, **по 25 дол.** за здоров’я сусідки Катерини Турчин і господині Ядзі, **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.
Дарія Витвицька.

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ...

З нагоди 60-літнього ювілею “Нашого Життя” складаємо **200 дол.** на Пресовий Фонд журналу.

71-ий Відділ СУА, Джерзі Ситі, Н. Дж.
Іванна Пилипчак, голова Відділу.

У світлу пам’ять моєї дорогої матері **бл. п. Марії Хрупович,** колишньої активної членки СУ у Грималові на Тернопільщині, складаю **60 дол.** (через 78-ий Відділ СУА) На Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” з нагоди його 60-ліття.

Ольга Хрупович-Курилас.

Замість квітів на могилу **бл. п. Пелагії Ковалик,** матері нашої членки Ірини Бурди, складаю **20 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Родині висловлюю щирі співчуття.

Марія Іскало, 97-ий Відділ СУА, Боффало, Н.-Й.

Складаємо **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.
Роман і Мотря Слоневські.

Малина Дзюба склала **10 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

НА ПРАЦЮ АДМІНІСТРАЦІЇ СУА

Юрій і Анна Зелінські склали **200 дол.** на адміністративні видатки СУА.

Марія Дупляк склала **100 дол.** на адміністративні видатки СУА.

Складаємо **100 дол.** на працю адміністрації СУА.
Георгій і Марія Пазуняки.

У 90-ліття нашої дорогої Ірусі Кашубинської бажаємо їй здоров'я і божих ласк. З цієї нагоди складаємо на потреби Головної Управи СУА: **100 дол.** – Марія Цегельська-Кальба; **50 дол.** – Юрій і Надя Цегельські. **Разом 150 дол.**

Дякую членкам СУА 33-го Відділу ім. Лесі Українки, мешканцям Дому Шевченка у Пармі, Ог. і родині, які не жаліли праці і коштів, щоб відзначити моє 90-ліття і склали пожертви на працю і влаштування домівки СУА: **500 дол.** – Ігор і Варка Цегельські; **90 дол.** – Роман Цегельський; **60 дол.** – Нич Марія, Ганя і Оленка Тарнавські; **по 50 дол.** – Іван і Наталя Бачинські, Юрій і Дарія Кульчицькі, Бойко Петро і Ольга, Ляриса і Ярослав Музички; **по 40 дол.** – Ольга і Богдан Дем'янчуки, Зенон і Мирослава Голубці, Євгенія і Френк Бенки; **по 30 дол.** – Василь і Марія Мудраки, Ліна Шедна, Марта. В. Воляник, Євген і Ольга Филипівичі; **по 25 дол.** – Дарія Федорів, Віра Пестик, Надія Дейчаківська, Мирослава Гук, Стефа Городиська; **по 20 дол.** – Володимира Баслядинська, Роман і Додя Брехуни, Люба Білинська, Леонід і Оксана Шараневичі, Емілія Воляник, Роман і Ірина Стахурі, Ольга Охрін, Е. Світенко, Стефа Швед, Ірина Дубас, Стефа Балагутрак, Марія Футей, Євген і Ніна Гонки, Леся Волошин, Іванка Шкарупа, Анна

Янсич, Н. Н. (4 жертводавці), Ірина Кріса, Марія Грабська, Теодозій і Лукія Грицеви, Оленка Хміляк, Люба Мичковська, Люба Боднар, 8-ий Відділ СУА; **15 дол.** – Ева Оліяр; **по 10 дол.** – Вероніка Ліш, Ореста Топорович, Іван і Марія Стадники, Оксана Келлер, Стефа Федьків, Михайло Романів, Марія Старко, Дора, Миронович, Люба Білинська, Ярослава Брехун, Ольга Тарчанин, Марія Пашин, Наталія Шутович, Стефан і Анна Галаї, Христина Раковська, Стефа Монастирська. **Разом 1,930 дол.**

Щиро вдячна Ірина Кашубинська.

89-ий Відділ складає **100 дол.** на Фонд репрезентації СУА з найкращими побажаннями здоров'я і успіхів у Новому році.

Агнеса Хоманчук, скарбник Відділу.

100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької

На 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької **Уляна і Борис Глинські** склали **100 дол.**

ЩИРО ДЯКУЄМО НАШИМ ВЕЛИКОДУШНИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ!

Екзекутива СУА

Продовження зі стор. 8.

За підрахунками МВФ, лише за один з останніх років сума світових заробітчанських коштів, офіційно перерахованих у країні Східної Європи, Азії, Африки, Близького Сходу, Латинської Америки та Карибського басейну, становила 65 млрд. доларів США. А якщо врахувати також кошти, переправлені в зазначені країни неофіційними каналами, то ця сума сягає більш як 100 млрд. доларів США.

В Україні відповідних розрахунків немає, а тому визначити суму заробітчанських коштів, які щороку ввозяться в Україну, надзвичайно важко. Проте, за даними дослідження, проведеного спільно Мінпраці та Тернопільською облдержадміністрацією, від заробітчан цього регіону щороку надходить близько 100 млн. доларів США, що становить у середньому 4–6 тис. доларів США на одну особу щороку.

За окремими експертними оцінками, українці, що виїхали за кордон, заробляють щомісяця понад 2 млрд. грн., або близько 400 млн. доларів США.

Більша частина цієї суми повертається в Україну. Без сумніву, це приносить конкретні

доходи не лише сім'ям цих українських заробітчан, а й державі в цілому. Цей фактор впливає на зменшення рівня бідності, збільшується ємність внутрішнього ринку, що позитивно впливає на економічну ситуацію в країні, зокрема, на розвиток виробництва. Після повернення з-за кордону українські громадяни частину зароблених коштів витрачають і на відкриття власної справи, забезпечуючи роботою себе, своїх рідних та створюючи робочі місця для інших.

Вивчаючи світовий досвід розв'язання проблем трудових мігрантів, Уповноважений з прав людини дійшла висновку, що з метою сприяння доставці зароблених українськими громадянами за кордоном коштів в Україну держава повинна взяти на себе функцію створення вигідних умов для грошових переказів, зменшивши оплату цих банківських послуг.

На думку Уповноваженого, грошові перекази трудових мігрантів мають бути обліковані з метою їхнього врахування в доходах сімей та визначення прожиткового мінімуму в державі. Це можна зробити тільки через активну співпрацю з регіонами.

Закінчення в наст. числі.

Олександр ОЛЕСЬ

ОЙ НЕ СІЙТЕСЬ, СНІГИ...

Ой не сійтесь, сніги, ой не сійтесь, рясні,
не губіть ви останньої слави,
Гріє здалеку землю усмішка весни,
пробиваються проліски, трави.
Не злякаться вам нікого, холодні сніги,
бо розтопче вас сонце блискуче,
і нечуваний сміх залуна навкруги,
як тікати ви будете з кручі...

Леся УКРАЇНКА

ЯК ДИТИНОЮ БУВАЛО

Як дитиною, бувало,
упаду собі на лихо,
то хоч в серце біль доходив,
я собі вставала тихо.

«Що болить?» – мене питали,
Але я не признавалась –
я була малою горда, –
щоб не плакати, я сміялась.

Іван ФРАНКО

ДИВУВАЛАСЬ ЗИМА...

Дмитро БІЛОУС

ВЕСЕЛЕ СЛОВО

Добре слово настрої, дух підносить;
забувати, друже мій, не варто,
що для настрою і жарту досить
просто теплого людського жарту.

Як народ веселе слово творить?
Ось по кризі йде дідок бровастий,
зустрічає дядька і говорить:
– Де б оце його отут упасти?

Дядько теж боїться посковзнутись,
але йти йому уже певніше.
Не минув нагоду усміхнутись:
– Та вже падайте, де вам зручніше...

І обидва розсміялись гучно:
ковзанку пройшли благополучно.

Дивувалась зима,
чом не тануть сніги,
чом льоди скреслі всі
на широкій ріці?..
Дивувалась зима,
як посміли над сніг
Проклюнутись квітки
запахуці, дрібні?
І дунула на них
вітром з уст ледяних,
і пластом почала
сніг метати на них,
Похилились квітки,
посумніли, замклись;
шуря-бура пройшла –
вони знов піднялись.
І найдужче над тим
дивувалась зима,
що на цвіт той дрібний
в неї сили нема.

Євген ГУЦАЛО

РЯТІВНИК

Уже підстаркуватий чоловік ішов через зимовий ліс.

Це був лісник, котрий подався в обхід, щоб оглянути своє господарство. Був початок березня, але весною ще й не пахло.

Залежаний сніг порипував під валянками, тугенький морозець обпікав щоки.

Підстаркуватий лісник поминув гурт молодих ялин, вийшов до засніженої річечки і вкляк... Він угледів, що неподалік на березі лежить, упавши на бік, великий рогатий лось, а йому в шию вчепився вовк. Мабуть, попадали вони щойно, а перед цим у них кипіла боротьба.

Обоє – лось і вовк, помітили людину, а тому на мить позавмирили, стежачи за нею. Тоді лісник підніс угору дубову палицю, яку тримав у руках, і, погрозово замірившись, пішов уперед. Вовк ще якийсь мент тримався зубами за лосеву шию, далі відпустив її і прожогом метнувся на лісника. Не встиг той навіть опустити палицю вовкові на голову, як вовк важким ударом свого тіла звалив його на сніг і вже б учепився зубами, та лісникові пощастило обома руками вхопити вовка за шию.

Намагався здушити звіра якомога сильніше, але вовк дряпав його пазурами, викручувався. Це був дужий і хижий звір. Лісник відчув, що сила полишає його, що за мить-другу вже не зможе боротися з напасником.

Та ось із лісникових рук щось миттєво вирвало вовка. Отетерілий лісник звівся, думаючи, що вовк, мабуть, знову кинеться на нього, й побачив лося, що підскочив до вовка, вдарив його рогами й знов підкинув угору.

“Так ось хто мене рятував, – подумав лісник. –

Я вступився за нього, а він – за мене”.

А лось, який убив вовка й таким чином віддячив лісникові за свій порятунок, прудко побіг уздовж берега й скоро сховався між деревами.

Лісник підібрав на снігу свою палицю. І все ще побоюючись, сторожко підійшов до вовка. Торкнув його палицею – мертвий.

– Що ж, сіроманцю, важив на чуже життя – позбувся свого...

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ У НЬЮ-ЙОРКУ

ЛИСТОПАД 2004 р.

(Продовження зі січневого числа)

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

2,000 дол. – Віра Менцінська; 1,000 дол. – Володимир і Катерина Були; 500 дол. – Ірена Телюк; по 200 дол. – д-р Стефан Стецура, Людмила і Олег Грабовські; 100 дол. – д-р Андрій Горняткевич; 50 дол. – Роман Гелеткович (Velcro Group Corporation).

З НАГОДИ

In honor of **Dr. Orest & Maria Kozicky**, for the great work they do on behalf of children of Chernobyl, I am donating \$100. **Edward Marks.**

З нагоди 45-ої річниці подружнього життя д-ра Андрія і Мотрі Головінських складаю 50 дол. на Будівельний Фонд УМ. **Олена Шприкевич.**

З нагоди 45-ої річниці подружнього життя д-ра Андрія і Мотрі Головінських складаємо 100 дол. на Будівельний Фонд УМ.

Марта Шиприкевич і Роман Волчук.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. Миколи Палюха і бл. п. Грейс Фішер складаємо 100 дол.

Микола і Ірена Андреадіси.

У пам'ять бл. п. Оксани Щурової, довголітньої голови Окружної Управи США в Нью-Йорку, складаємо 50 дол. Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

Евген і Євгенія Івашкови.

Замість квітів на свіжу могилу моєї приятельки бл. п. Оксани із Сіяків Щурової складаю 25 дол. Чоловікові і родині висловлюю глибокі співчуття.

Люба Гірняк Чолган.

У пам'ять бл. п. о. протопресвітера Сергія Непреля складаю 20 дол.

Ярослава Стасюк.

У пам'ять бл. п. о. протопресвітера Сергія Непреля складаємо 50 дол.

Іван і Віра Гайдочі.

У пам'ять бл. п. Софії Ховзун складаю 20 дол.

Ярослава Стасюк.

У пам'ять бл. п. Софії Ховзун складаю 25 дол.

Марія Борковська.

У пам'ять бл. п. Марусі і бл. п. Маланки складаю 200 дол.

Д-р Ярослав Рожанковський.

У пам'ять бл. п. Галини Клим складаю 100 дол.

Ірена Пелех Зварич.

У пам'ять бл. п. Галини Клим складаю 50 дол. Сестрі Оксані і родині висловлюю глибокі співчуття.

Богдан Марків.

У пам'ять бл. п. Ольги Дужої складаю 40 дол. (через 56-ий Відділ США).

Оксана Мельничин.

У пам'ять бл. п. Стефанії Кушнір склали: по 100 дол. – Олег і Уляна Оменцінські, Григорій і Роксоляна Пікаси; по 50 дол. – Зеновія Білас, Карло і Ірена Білас Джонстони, Роман Кебус, Анна Маріяні-Павлів, Роман і Марія Мацюки, Роман і Ярослава Ракочі, Роман і Іза Оменцінські, 34-ий Відділ США; по 25 дол. – Антін Білінський, Ярослав і Доза Кушніри, Теодор і Ольга Ракочі; по 20 дол. – Олександра Бодрок, Василь і Анна Гогоші, Любомира Мокей, Ольга Павлів; 10 дол. – Каролін Кейсі.

ГРУДЕНЬ 2004 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Меморіальний Фонд ім. Анни Байко, Марії і Миколи Стисловичів 1,000 дол. склала Оксана Байко.

На Меморіальний Фонд ім. Оксани Зиновії Кушнір 7,670 дол. склали д-р Лев і Ірена Кушнірі.

На Тривалий Фонд ім. Ігора і Роми Гайдів 1,000 дол. склали Ігор і Рома Гайди.

На Меморіальний Фонд ім. д-ра Василя Вишиваного 1,030 дол. склали Володимир і Зоряна Могучі.

На Тривалий Фонд ім. диякона Юрія і Зорі Малаховських 500 дол. склали диякон Юрій і Зоря Малаховські.

На Меморіальний Фонд ім. д-р Дмитра і Марії Яросевичів 1,500 дол. склав Петро Яросевич.

На Тривалий Фонд ім. родини Бобак-Міляннич 700 дол. склав Ростислав Міляннич (The I. P. Morgan Chase Foundation).

На Тривалий Фонд ім. Зиновія і д-р Теодозії Савицьких 150 дол. склав Зиновій Савицький.

На Тривалий Фонд ім. родини Мулак-Яцківських 20,000 дол. склав Аркадій Мулак-Яцківський.

На новостворений Меморіальний Фонд ім. Данила Гусара Струка 10,000 дол. склали Дарія Гусар і Наталка Гусар.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геврик

Оксана Фаріон

Мотря Воевідка-Слоневська

Марта Данилюк
Христина Ярема
Надія Цвях
Катерина Немира
Марта Богачевська-Хом'як
Ірина Стецьків

РЕФЕРЕНТУРИ

Варка Бачинська
Катерина Івасишин
Марія Пазуняк
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Лариса Мельник-Диржка

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- англомова секретарка
- фінансова секретарка
- для справ преси
- вільний член
- вільний член

- суспільної опіки
- виховна
- музейна
- стипендій
- архівальна
- екології

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філядельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чикаго
Діонізія Брочинська — Нова Англія
Маріянна Заяць — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Лідія Закревська — член
Надія Шмігель — член
Рената Заяць — заступниця
Христина Мельник — заступниця

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англомовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Марія Томоруг
Софія Геврик
Оксана Фаріон
Мотря Воевідка-Слоневська
Марта Данилюк
Христина М. Ярема
Надія Цвях
Катерина Немира
Марта Богачевська-Хом'як
Ірина Стецьків

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary (engl.)
- Financial Secretary
- Press
- Member-at-Large
- Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Лідія Казевич — Детройт
Христина Хомин-Іжак — Філядельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Нью-Йорк - North
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чикаго
Діонізія Брочинська — Нью-Йорк - Central
Марія Анна Заяць — Liaison for Branches-at-Large
Уляна Глинська

STANDING COMMITTEES

Барбара Вахінська
Катерина Івасишин
Марія Пазуняк

Марія Поланська
Ольга Тритяк
Лариса Мельник Диржка

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwomen
- Art/Museum Chairwoman
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman
- Ecology Chairwoman

AUDITING COMMITTEE

Іванна Ратич — Chairwoman
Лідія Закревська — Member
Надія Шмігель — Member
Рената А. Заяць — Alternate
Христина Мельник — Alternate

Оксана Скипакевич Ксенос — Parliamentarian

Ірена Чабан — Editor-in-Chief "Our Life"
Тамара Стадниченко — English editor "Our Life"

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**

Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

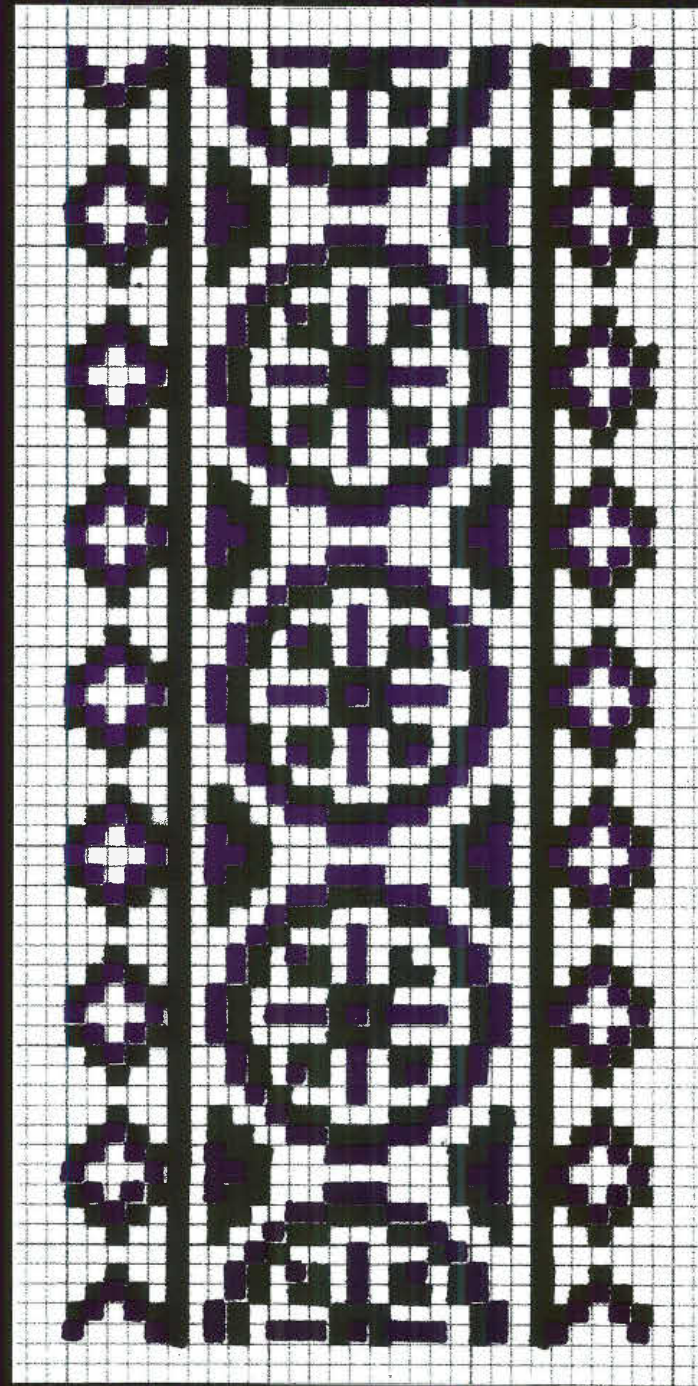
СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377
Марія Поланська, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947

E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

**Орнамент "Сонечка", початок ХХ ст., Одеська обл.
Вишивати червоними і чорними нитками ДМС.**